



Adventes Vēstis

2020
APRĪLIS
#291

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**MIRUŠI
GRĒKAM,
DZĪVI
DIEVAM**

VAI KORONAVĪRUSS
IR NĀVĒJOŠĀKS
PAR GRĒKU?

**DIENA STARP
CĪŅU UN
ATRISINĀJUMU**

Jauniešiem:

Redzi, es esmu šē,
sūti mani!

Bērniem:

Dievs apsola
piedot grēkus

Saturs:

04

LATVIJAS ZIŅAS

08

VĀRDS MĀCĪTĀJAM

Diena starp cīņu un atrisinājumu

10

PA BĪBELES LAPPUSĒM

Atklāsmes grāmata.

Apokalipses kopsavilkums, 16. daļa

12

TĒMA

Miruši grēkam, dzīvi Dievam

14

LIECĪBA

Rīgas 1. draudzes pārgājieni

17

VĀRDS LASĪTĀJAM

Miris grēkam, dzīvs Kristum

18

SABATSKOLA

Glāzera klade.

Sabatskolas organizācija

19

AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS

Vai koronavīruss ir nāvējošāks par grēku?

20

VESELĪBA

Vide II

22

MŪSU VĒSTS

Trīs eņģeļu vēstis, 4. daļa

24

JAUNIEŠI

Redzi, es esmu še, sūti mani!

26

BĒRNI

Dievs apsola piedot grēkus

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,

Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,

Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Labu dienu un labu veselību, mīļie!

Droši varu teikt, ka šāda laika nav bijis visā “Adventes Vēstu” pastāvēšanas vēsturē. Dievkalpojumi daudzviet atcelti, dažviet uz ierakstu pulcējas kalpotāji, bet draudze piedalās vien neklātienē – caur datoriem un telefoniem; sabatskolas notiek paneldiskusiju veidā, *Youtube* čātā, *Whatsapp* vai *Facebook Messenger*; draugi un mājas grupas satiekas telefonkonferencēs... Neviens no mums nekad nav bijis šādā situācijā. Un neviens no mums nezina, kad un kā tā beigsies.

Nezinu, kā jūtaties jūs, bet man reizēm līdz kliegšanai gribas jautāt: “Kad, kad, kad tas beigsies?! Kad?” Mazliet vieglāk, šķiet, būtu, ja zinātu, kad. Bet varbūt – gluži otrādi?

Pirmajās dienās nūdien jutos kā no laivas izmesta. Visapkārt apjukums, neziņa. Ne jau panika, bet tieši apjukums un neziņa. Un nav neviena, kam varētu pajautāt. Neviena, kas *patiešām zina*, kas būs tālāk.

Vai klāt beigu laiks? Pavisam pēdējās dienas? Visa šī pandēmija, Zagrebā zemestrīce, sabrukušī nami, zem akmens blūkiem apraktas automašīnas. Ielas malā sēž vecs vīrs maskā un izmisušām acīm raugās kamerā. Iekšā iet bail, bail, ka zemestrīce varētu atkārtoties. Uz ielas arī bail, jo apkārt plosās vīruss. Kas notiek ar šo pasauli?

Vēl tikko viss bija labi. Plānojām pavasari, dārza darbus, jubilejas, draudzes pasākumus, viesus no ārzemēm, un piepeši visa mūsu mazā pasaule ir sagriezusies kājām gaisā.

Vai 91. psalms vēl sniedz drošību? Vai tie tūkstoši, kas krīt blakus, ir tāli un abstrakti tūkstoši tālu Irānā vai Itālijā? Zemeslode piepeši sarāvusies tik maziņa... Bet tā vēl aizvien ir Dieva rūpju lokā. Vienalga, vai esam drosmīgi patvērušies Viņa apsolījumos, vai arī izbailēs un nezinā tik tikko dzirdam Viņa balsi, kas saka: “Nebīsties!”; vienalga, vai redzam un jūtam, vai arī šobrīd itin nemaz to neredzam un nejūtam, pasaule vēl aizvien IR Dieva rūpju lokā, tā aizvien ir Viņa acuraugs, vēl aizvien Viņa domas ir miera un glābšanas domas. Viņš zina, kas būs tālāk. Viņš zina, kad un kā tas beigsies. Viņš zina. Viņam rūp, kas ar Tevi notiek. Viņš Tevi mīl. “Nebīsties, jo ES ESMU ar tevi!” (Jes. 41:10)

Par to, ka Dievs vienmēr bijis un paliek ar mums, vēsta gandrīz visi šī numura raksti. Piedodiet, ka šoreiz vairāk vēlējos parunāt ar jums un mazāk pastāstīju par visu, ko esam jums sagatavojuši. Lai svētīgs lasīšanas un atklājumu laiks! Un lai Debesu Tēvs liek Savus eņģeļus ap jums un jūsu mīļajiem!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore



Pēdējo nedēļu notikumi pasaulē saistībā ar koronavīrusa Covid-19 straujo izplatību un Latvijā izsludinātā ārkārtējā situācija ir ienesuši mūsu ikdienā negaidītas pārmaiņas un daudzus līdz šim nepieredzētus ierobežojumus. Slēgtās robežas, pulcēšanās ierobežošana, plānoto pasākumu atcelšana un daudzas citas lietas liek mums ar citu skatu palūkoties uz sevi, sabiedrību un draudzi. Šobrīd ierobežojumi attiecas arī uz dievkalpojumu apmeklēšanu, sanāksmēm un citām draudzes aktivitātēm.

Latvijas draudžu savienība aicina draudzes locekļus ievērot valdības noteiktos ierobežojumus, lai pasargātu no inficēšanās sevi un citus. Šajā situācijā ir jāmeklē jaunas idejas, iespējas un risinājumi, lietojot jaunākās tehnoloģijas. Jūs varat sekot līdzi Bībeles izpētes nodarbībām un dievkalpojumu pārraidēm internetā; veidot mazo grupu nodarbības attālināti, lietojot dažādas pieejamās tehnoloģijas. Tomēr kā prioritāte paliek mūsu personīgās attiecības ar Dievu,

kuras palīdz uzturēt Dieva Vārda studijas, lūgšanas un kalpošana saskaņā ar pašreizējām iespējām.

Izvērtējot situāciju pasaulē un koronavīrusa epidēmijas dēļ noteiktos ierobežojumus, SDA draudzes vispasaules organizācijas vadība nolēma, ka Ģenerālkonferences 61. sesija tiek pārcelta no šī gada jūnija beigām un jūlija sākuma uz 2021. gada maiju.

Laiks, kas bija iepļānots 100 Lūgšanu dienām pirms Ģenerālkonferences sesijas Indianapolisā, tiek papildīts ar jaunu uzdevumu. ĢK Lūgšanu kalpošanas vadītāji aicina lūgt pamatā par 3 lietām:

- pēc Svētā Gara izliešanās,
- pēc personīgas garīgas atmodas misijai,
- par Covid-19 pandēmiju.

Lūgšanu periods ietver laika posmu no 2020. gada 27. marta līdz 4. jūlijam. Sekojiet līdzi jaunākajai informācijai mūsu mājas lapā www.adventisti.lv!

Šajā īpašajā situācijā novēlu mums visiem gudri un saprātīgi izlietot piešķiro laiku un iespējas. Atcerēsimies – Kristus joprojām

pārvalda pasaulē notiekošos procesus un ir tuvu ikvienam, kas Viņu piesauc ticībā.

“Tādēļ mēs, kam visapkārt liels pulks liecinieku, nolikuši visas nastas un grēku, kas velkas mums līdz, apņēmības pilni skriesim sacīkstēs, kas mums noliktas. Uzlūkosim mūsu ticības aizsācēju un piepildītāju Jēzu, kas Viņam sagatavotā prieka dēļ, par kaunu nebēdādams, ir pacietis krustu un nosēdies Dieva tronim pa labai rokai. Allaž domājiet par Viņu, kas tik daudz naidīguma izcietis no grēciniekiem, lai jūs nenovārgtu savās dvēselēs un neklūtu nespēcīgi.” (Ebrejiem 12:1-3 JT)

Lai Dieva svētība, gudrība un apsardzība ir ar mums visiem!

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas
draudžu savienības
prezidents



DZĪVĀ DRAUDZE

Mazsalacas draudze nav liela – tā atrodas Latvijas pašos ziemeļos. Pilsēta arī nav liela, bet tur ir brīnišķīgi jaunieši un mīla, sirsnīga draudze – tāpēc draudze ir dzīva. Neskatoties uz to, ka Ziemassvētku un gadu mijas darbīgais laiks bija jau pagājis, pasākumi Mazsalacas draudzē neapstājās. Dievnams atkal bija pilns ar pilsētas bērniem un vecākiem. Runājām ar pilsētas sociālā dienesta darbiniekiem. Izrādās, ka novadā vēl ir ģimenes, kuru bērniem ļoti noderētu dāvanu kastes. Sociālais dienests izvēlējās bērnus un ģimenes un labprāt piekrita uzaicināt tās uz mūsu dievnamu piedalīties dievkalpojumā. Tā uz mūsu draudzes dievnamu atnāca apmēram 30 bērni un viņu vecāki no dažādiem Mazsalacas novada ciematiem.

Dievkalpojuma tēma bija stāsts par Čaķeju: kā Jēzus, neskatoties uz šī cilvēka nepareizo dzīvi, mīlēja viņu, sniedza viņam prieku un izmainīja dzīvi. Skatījāmies arī filmiņu par šo stāstu. Vēlāk bērni devās blakus telpās, kur ar flanelogrammu izveidoja attēlu par radišanu. Tad nāca arī dāvanas un kopējā maltīte. Bija prieks par katru atnācēju. Lielākie bērni sacīja: “Te ir jauki, vēlamies atnākt arī citreiz!”

Tad, jau 15. februārī, Mazsalacā rīkojām Labdarības dievkalpojumu, uz kuru aicinājām ģimenes un draugus, kam nepieciešama palīdzība. Bijām saņēmuši humāno palīdzību un vēlējamies tajā dalīties



ar tiem, kuriem ir grūtāki apstākļi. Organizējām dievkalpojumu, ko ar dziesmām kuplināja nu jau mūsu pašu jaunieši. Pēc dievkalpojuma bija sadraudzības brīži, un pēc tam katrs varēja saņemt sev nepieciešamo apģērbu un citas lietas.

Bet februāra pašā pēdējā dienā un 1. martā Mazsalacas un Salacgrīvas jauniešiem bija brīnišķīga iespēja pavadīt divas dienas kopā pie mums visiem mīļās Mairas Vanaģeles. Viņa mūs ļoti sirsnīgi uzņēma – mēs visi tur jutāmies kā mājās, kā ģimenē, kuras šodien daudziem pietrūkst. Sestdienas pēcpusdiena pagāja intensīvās apmācībās pie zinošiem lektoriem. Klausījāmies, kā dzīvē atrast un nospraust sev noteiktus mērķus. Prieks bija redzēt, cik aktīvi jaunieši piedalījās diskusijās,

atbildot uz uzdotajiem jautājumiem, darbojoties grupās un piedaloties mācību spēlēs. Otrā mācību tēma bija par šodien sabiedrībā tik aktuālo problēmu – atkarības. Vakars pagāja sadraudzībā, spēlējot dažādas spēles. Otrā dienā mums bija svētbrīdis ar dziesmām. Tematā pārrunājām par Jēzu kā pasaules Gaismu. Pārrunājām, kā ikviens no mums var atstarot gaismu no Dieva tajā vidē, kur atrodamies. Katram bija iespēja paņemt un iededzināt apaļu gaismas bumbiņu, un pateikt, kur viņš vēlas būt par gaismu. Atvadoties visiem bija viena doma: šādus pasākumus vajag atkārtot!

Dagnija Lapa, Mazsalacas draudzes mācītāja



ASI SABATS

OSKARS ŠĻAKOTA: 29. februārī Rīgas 1. draudzē notika īpašs sabata dievkalpojums, kurā viesojās *Adventist Laymen's Services & Industries (ASI) Europe* pārstāvji: ASI Eiropas viceprezidents Gabriels Maurers, Eiropas ASI mārketinga un izaugsmes nodaļas vadītājs Vincents Dehelts un uzņēmējs, Šveices ASI mantzinis Viče Du Prīzs (*Wietsche Du Preez*), lai iepazīstinātu ar ASI platformu un tās sniegtajām priekšrocībām.

Kas ir ASI, un ar kādu mērķi šie visnotaļ nopietnie kungi pie mums viesojās? ASI ir organizācija, kas apvieno dedzīgus SDA draudzes ierindas locekļus, kuri aktīvi iesaistās Vispasaules draudzes misijas darbā. Eiropā ir 18 ASI nodaļas, kas aptver 21 valsti ar vairāk nekā tūkstoš biedriem. ASI pamatbūtība ir Kristū centrēts dzīvesveids, atbalstot, apmācot un iedvesmojot dažādu nozaru speciālistus, kā līdzdalīt vēsti par Jēzu savā darbavietā un biznesā (*Sharing Christ in the Marketplace*), kā arī ar dažādu projektu palīdzību sniegt atbalstu draudžu nodaļu kalpotājiem un draudzes locekļiem, palīdzot piesaistīt finanses viņu idejām un projektiem.

Viesi kalpoja dievkalpojumā ar svētrunu, bet pēcpusdienā prezentēja

ASI, līdzdalīja stāstus, misijas piedzīvojumus, dažādus veiksmīgi realizētus projektus. Latvijā pašlaik notiek sarunas ar *ASI Europe* par ASI nodaļas dibināšanu Baltijā. **Ja, izlasot šo rakstu, jūti, ka tas ir kas tāds, kur Tu vēlētos iesaistīties, vai arī, ja vēlies uzzināt ko vairāk, lūdzu sazinies ar Oskaru Šlakotu (oskars.slakota@gmail.com)!**

INGA ZĒFELDE: Esmu ļoti pateicīga, ka mums bija iespēja dzirdēt un satikt ASI pārstāvjus! Mani ļoti uzrunāja Vičes Du Prīza svētruna "Dedzība par misiju", kuras pamatdoma uzrakstīta Mateja evaņģēlija 5:13: "Jūs esat zemes sāls; bet, ja sāls nederīga, ar ko tad sālis? Tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama un ļaudīm saminama". Tas lika pārdomāt sāls funkcijas un mūsu kā «sāls» ietekmi uz apkārtnējiem. Mans ikdienas darbs ir saistīts ar cilvēkiem – biznesa partneriem, klientiem, kolēģiem, paralēli arī studēju. Dievs man ir devis misijas lauku, kurā izmantot talantus Viņa darbā, un visa šī Sabata diena lika aizdomāties, ko es varu darīt vēl labāk, vēl vairāk, kā aizsniegt tos, kas ir man blakus? Kā man būt vēl labākam misionāram?

Īpaši uzrunāja arī atziņa, ka,

veidojot karjeru vai biznesu, pirmajā vietā ir jāliek Dievs. Viņš visu atrisinās pēc Sava labā prāta, un mums jāpaļaujas. Pavisam nesen pati nonācu situācijā, kad ļoti labi atalgota darba piedāvājums reizē prasīja no manis atteikties no Sabata ievērošanas. Es atteicos pieņemt šo darba piedāvājumu un nenožēloju, jo, kā minēja arī Viče Du Prīzs: ja pieļaujam kompromisu vienā jautājumā, agri vai vēl kompromisu būs daudz, un tas ar laiku novedīs pie attālināšanās no Dieva.

Šis Sabats bija ļoti vērtīgs, un pēc tajā dzirdētajiem stāstiem esmu pārliecināta – būtu lieliski, ja mums Latvijā vai Baltijā izdotos izveidot ASI pārstāvniecību un veidot projektus misijas darbam vēl plašākos apmēros, lai aizsniegtu arvien vairāk cilvēku.

PĀVELS ROMISLOVS: Dievs ir mīlestība... Dievs ir bezgalība.... Bez sākuma un beigām... Mēs – cilvēki ar sākumu un beigām... Sabats un seminārs ar sākumu un beigām, precīzu sākumu un gandrīz plānoto beigu laiku. Laiks ievilkās, mūsu Šveices viesiem atbildot uz draudzes cilvēku jautājumiem. Klausos, vēroju un priecājos par mūsējiem – liela daļa jauno cilvēku uzdeva jautājumus jau tieši anglu valodā. Jautājumi par



lietu – kā kalpot, kā plašāk kalpot, kā nest cilvēkos Vēsti par Kristu...

Iesāku savu izjūtu aprakstu ar vienu no vārdiem: “mīlestība”. Tad, lūk, no sākuma līdz beigām viss pasākums bija piepildīts ar mīlestību – gan runas, gan dziesmas, tās jo sevišķi!

Priecājos, ka Dievs mani ir atvedis šeit, Lūgšanu namā, priecājos, ka esmu viens no draudzes, ko nu jau uzskatu par savu ģimeni!

Vēl... Vērojums “it kā” no malas. Sanāksmes pārtraukums uz kopējām pusdienām. Jana, atbildīgā par veiksmīgu pusdienu organizēšanu, kā atspole šaudās no termokastēm ar ēdieniem, iznēsādama uz pusdienu galdiem ēdienu komplektus. Protams, ir arī palīgi, bet lielākā slodze ir tieši Janai. Viņa ir apbrīnojama! Tad, lūk, Jana ar kārtējo ēdienu porcijām nesās uz blakus telpu, uz turienes ēdāju galdiem. Viņas ceļā, pie mūsu telpas galda, stāv pavecs vīrs un, spriežot pēc sejas izteiksmes, savā prātā klusībā izsaka pateicību Dievam par iespēju būt šeit, pusdienās. Cits cilvēks, redzot Janas situāciju, iespējams, būtu arī meties palīgā iznēsāt ēdienus, cits varbūt būtu pagājis vismaz maliņā, lai Janai un viņas palīgiem būtu īsāks solis, veicot savus misijas pienākumus, bet cits – nododas lūgšanai. Varbūt ir vērts veltīt laiku, lai parunātu arī par cilvēciskām vērtībām?

Paldies visiem, visiem, kas bija iesaistīti semināra sagatavošanā un veiksmīgā tā norisē! Saulaina bija diena!

MISIJAS SKOLA “SŪTI MANI”:

- Bija *oki*, prasījās vairāk struktūras visai prezentācijai, kādi slaidi. Visa kopbilde par ASI tika savilkta līdz ar jautājumu – atbilžu sesiju. Dievkalpojuma uzruna un liecības bija labi.

- Iedvesmojoši! Mums noteikti ir jābūt daļai no šī. Sākšu lūgt daudz dedzīgāk par savu plašo ģimeni – brālēniem, māsiņām, kurus Kungs man uzticējis. Pietrūka atsevišķu semināru pa interesējošām tēmām un organizētāka noslēguma. Bet – slava Dievam par to, kā Viņš vadīja un cik tālu grib vadīt!

- Kaut arī šo to jau zināju par ASI, bija vērtīgi apmeklēt šo pasākumu.

Pasākuma izskaņā vienīgi nevarēju vairs tā nosēdēt un klausīties kā sākumā. Ideja par pasākumu dienas garumā ir lieliska, tikai prasītos nedaudz dinamiskāk visu, bet tā ir tikai mana personīgā pieredze. Liels paldies par to, ka ieradāties un līdzdalījāt šo vēsti! :)

- Daudz skaidrāka kļuva izpratne par to, kas ir ASI. Liels prieks, ka mums ir tāda organizācija, kas atbalsta draudzes locekļus uzņēmējdarbības uzsākšanai un attīstīšanai! Kā ieguvumu priekš sevis paņēmu evaņģelizācijas idejas. Priekš manis šoreiz šis bija vairāk informatīvs, ne tik daudz iedvesmojošs seminārs. Varbūt vakara pārrunas vajadzēja citādāk organizēt – tikties tikai tiem, kas ir tajā ļoti ieinteresēti vai arī tikties citur, kur būtu iespējams visiem visus dzirdēt. Bet, neskatoties uz to, ka pati neko īsti nedzirdēju no sarunām, bija prieks par citiem, kas ļoti iesaistījās, īpaši Oskaru. Priecāties līdzī citu studiju biedru priekam jau arī ir prieks! :)

- Vēl labāk izpratu, kas ir ASI, kādi tam mērķi un kā tas varētu attiekties uz katru no mums. Rīta svētruna par sāli lika aizdomāties, kas ir mans sāls un cik produktīvi to lietoju. Ļoti uzrunāja pēcpusdienas daļas liecības un dalīšanās ar pieredzi. Sapratu, cik svarīgi ir strādāt pilna laika kalpošanas darbu, sevi pilnveidojot un sniedzot iespējas arī citiem piedzīvot izmaiņas savā dzīvē. Bija patīkami redzēt, kā šie brāļi ir nodevušies un atbraukuši, lai kalpotu visos iespējamajos veidos.

- Uzzināju vairāk par ASI struktūru, kā tas darbojas. Pasākums bija lielākā mērā garīgs, nevis praktisks. Mani iedvesmoja Vičes uzruna par sāli, no tās saprotu, ka mums katram jābūt aprītē, lai mūs nav jāmet ārā, un ka arī sāls viens pats nav garšīgs, bet kopā ar citiem padara maltīti baudāmu, tāpat mēs, darbojoties komandā.

- Kopumā šis bija jaudīgs sabats! Visvairāk varu izcelt 3 detaļas. Pirmkārt, ļoti uzrunāja Vičes liecība ar abiem aicinājumiem. Domāju, ka tas kopumā ir visiem pazīstami – paša vai mīlo lēna slidēšana prom no draudzes, grimstot pasaulīgumā un kompromisos. Vičes stāsts ir lielisks atgādinājums par Dieva

spēku iejaukties šajās situācijās! Tas man iedeva spēcīgu cerību par kādu manu mīlo, par kuru līdz šim, jāatzīst, nebiju uzdrošinājusies cerēt – nu esmu apņēmības pilna iestāties lūgšanās par viņu. Otrkārt, sevišķi vērtīgs bija jautājumu un atbilžu laiks, šķiet, ka tajā klātesošajiem visvairāk izdevās nonākt līdz izpratnei, kas ir ASI un ko tas nozīmētu Latvijai. Treškārt, iespēja vakariņot kopā ar viesiem izvērsās varbūt pat vēsturiski. Neformālā gaisotnē, ieinteresēto un par misiju degošo lokā, mijoties jautājumiem, dziļai nopietnībai, priecīgam humoram un pieredzes apmaiņas stāstiem, bija iespēja visvairāk noskaņoties virzībai uz priekšu un konkrētiem pirmajiem soļiem. Kopumā esmu priecīga, cik acīmredzama ir bijusi Dieva vadība saistībā ar ASI Baltijā līdz šim un ka atkal varējām saredzēt Viņa aicinājumu tālāk. Paldies organizētājiem, pūles bijušas tā vērtas!

100 LŪGŠANU DIENAS

Vispasaules Adventistu draudzes 100 Lūgšanu dienas, kuras bija plānotas kā sagatavošanās Ģenerālkonferences sesijai Indianapolisā, šobrīd tiek pārdēvētas par **100 Lūgšanu dienām saistībā ar Covid 19 vīrusa pandēmiju pasaulē**, jo 2020.gada plānotā sesija tiek pārcelta uz vēlāku laiku.

Kopīgās lūgšanu vajadzības ir:

- par dziļāku personīgo nodošanos un atmodu misijai;
- par varenāku Svētā Gara izliešanos Latvijas draudzēs;
- par Covid-19 pandēmijas ietekmi uz mūsu draudzi un misiju, lai varam būt par gaismu pasaulē.

Aicinājums katram brālim un māsai latviešu un krievu draudzēs **no 27. marta** ieplānot dienā pusstundu sev ērtā laikā, lai ar prieku pieņemtu šo lielo priekštiesību – kopīgi lūgt, lai pieaugtu ticībā un redzētu Dieva atbildes!

Pieejami 7 telefonkonferenču laiki – **5:00, 6:00, 7:00, 9:00, 12:00, 20:00, 21:00**. Lai saņemtu pieslēgšanās kodu, lūdzu rakstīt vai zvanīt 26457714 (Baibai)

PA DZĪVĪBAS CEĻU

14. marta rīts ienes Kandavas adventistu draudzē īpašu svētku gaisotni – uzsnidzis sniedziņš – tik maz redzēts šajā ziemā –, un viss apkārtne kļuvis gaišs. Koki ietērpti baltās svētku drānās, saule spoži staro debess jumā, un mūsu sirdīs valda gaišs prieks – ir Sabats, svētku diena katram patiesam DIEVA bērnam. Dubults prieks šodien – ne vien satikšanās ar Sabata Kungu, mēs gaidām vēl kādu mīlu viesi. Šodien mums kalpos br. Tālvāldis Vilnis, pirmais no mūsu vidū kalpojošajiem sludinātājiem laika posmā no 2008. līdz 2013. gadam. Ar viņa kalpošanu iesākam Kandavas draudzes 100 gadu jubilejas „stafeti”.

Sabatskolu iesākot, skan dziesma “TEV lielais RADĪTĀJ”, no sirds piesenot slavu, godu un pateicību VIŅAM, KURŠ visu tik brīnišķīgi radījis. Pateicamies par septiņo dienu, Sabatu, kā īpašu svētību un sadraudzības laiku ar Universa Radītāju un Valdnieku.

GAIDĀMIE NOTIKUMI

ŠIE IR PLĀNOTIE NOTIKUMI. TO NORISE BŪS ATKARĪGA NO AKTUĀLAJIEM LĒMUMIEM VALSTĪ SAKARĀ AR COVID-19 IZPLATĪBU.

● No 8. līdz 10. maijam

Rīgā, Baznīcas ielā 12a
Ģenerālkonferences kalpotāju
Dženetas un Džerija Peidžu (*Jenet un Jerry Page*) vizīte Latvijā.

● **17. maijā** Rīgā, Baznīcas ielā 12a plkst. 10.00 TED programmas “Zēni Kristum” apmācības.

● **23. maijā** Cēsu draudzes namā Vidzemes reģiona Sabatskolas skolotāju sanāksme. Dievkalpojuma tēma būs par sabatskolu, un plkst. 14.00 notiks pēcpusdienas pasākums skolotājiem.

● **6. jūnijā** Liepājas draudzes jubileja.

● **Kandavas draudzes 100 gadu jubilejas dievkalpojumi:**

18. aprīlī (ar svētrunu kalpos Einārs Negribs),

9. maijā (ar svētrunu kalpos Viktors Geide),

13. jūnijā (ar svētrunu kalpos Vilnis Latgalis),

15. augustā (ar svētrunu kalpos Zigurds Kukulītis).

Pārrunājot šīs nedēļas mācību tēmu “No kaujas līdz uzvarai”, vērojam, kā Daniēla grāmatas 10. nodaļa atspoguļo Lielo cīņu, parādot patiesas, dedzīgas lūgšanas nozīmi attiecībās ar mūsu uzvarošo VALDNIEKU. Mūsu veiksmē un uzvara šajā lielajā konfliktā, kurā iesaistīti esam ikviens, ir tikai JĒZUS sasniegums, jo “ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs pasaules tumsības valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā” (Ef.6:12). Mūsu KUNGS ir sakāvis sātanu pie krusta un devis atklāsmi par nākošiem notikumiem un gala iznākumu šai cīņā.

Daniēls, šīs ticības varonis, cīnīdamies labo ticības cīņu, lai satvertu mūžīgo dzīvību, gavēja un lūdza, dodot mums skaistu piemēru.

Sabatskolas noslēgumā baudām dzejas rindas par KRISTUS brīnišķīgo mīlestību, par kuru vēsta arī noslēguma dziesmas “Kā milē Dievs” izjustie vārdi.

Ar moto „Kandavas draudzes 100 gadi” sākas otrā stunda, to atklāj draudze vecākā Ivita ar ļoti nopietnu citātu no māsas E. Vaitas darba par sijāšanu gala laikā. Tā galvenā doma – nekad un nekāda iemesla dēļ neatstāt draudzi, bet spiesties kopā, jo tās Galva ir KRISTUS, kas mūs vieno. Jēzus lūdza, lai “visi ir viens, visā patiesībā itin kā TU, TĒVS, MANĪ un ES TEVĪ, lai viņi arī ir mūsos...” (Jāņa 17:21).

Patiess prieks izskan dziesmā par apziņu, ka JĒZUS ir mans (tavs), un varam iedziļināties svētrunā, ko līdzdala mūsu dārgais brālis Tālvāldis Vilnis. Klausoties varam atskatīties uz draudzes noieto laika posmu, lai secinātu – tiešām, kā palu straume dzīve ritējusi šai gājienā kopā ar mūsu KUNGU. Draudze piedzīvojusi gan uzplūdus, gan atplūdus, bet Dieva draudze pastāv un cīnās līdz pat šai dienai. Tā ir VIŅA acuraugs, un DIEVA žēlastība ir par to! Aizdomājoties par draudzes misiju, nonākam pie slēdziena – adventistu draudzes pastāvēšanas pamatā ir cieņa pret katru cilvēku kā unikālu personību. Būtība slēpjas kvalitātē, ne kvantitātē, jo DIEVA acīs katrs ir bezgala vērtīgs. “Jo tik

ļoti DIEVS pasauli mīlējis, ka VIŅŠ devis Savu Vienpiedzimušo DĒLU, lai neviens, kas VIŅAM tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību” (Jāņa 3:16).

Teds Vilsons teicis: „Draudzei jātic adventistu mācībai un jābūt dziedinošai kopienai, lai tajā justos pieņemts un mīlēts.” Tā ir Kristus metode, kas dod patiesas sekmes cilvēku glābšanā. VIŅŠ nāca pie cilvēkiem, labu vēlot, jūtot līdzīgu un kalpojot tiem, un, iemantojis viņu uzticēšanos, lūdza: „Seko MAN!”

Kristieša izaugsme ir mūža darbs, pastāvīgi pieaugot un katrā vecumā sasniedzot savu briedumu – gan bērnībā, gan pusaudža vecumā, gan mūža norietā. Svētrunas tēma īpaši pieskārs garīgai pieaugmei, no Bībeles varoņiem tuvāk ielūkojoties pravietes Deboras, Israēlas soģes dzīvē. Debora bija stipra Svētajā Garā un padomdevēja Israēla ļaudīm. Svarīgi, kur mēs meklējam atbildes uz savas dzīves jautājumiem – Debora tās meklēja un atrada DIEVĀ. Šīs ciešās attiecības deva viņai drosmi riskēt – arī mums katru brīdi dzīvē nāk kas jauns, un jābūt gatavam riskēt. Ļoti interesants bija piemērs, ko grūtības var paveikt mūsu dzīvē, par piemēru ņemot olu, burkānu un kafijas pupiņu. Simboliski – traušlā ola kļuva cieta, burkāns – mīksts, kafija izplatīja savu patīkamo smaržu. Ko pārbaudījumi dara mūsos?

Debora bija drosmīga, viņa nebaidījās cīnīties kopā ar mazākumu (Soģu 4:6). Dažkārt mēdz sacīt – ja visi draudzē esošie būtu tādi kā..., tad nu gan būtu rezultāti! Bet Mozus bija viens! Daniēls lauīja bedrē – viens! Tā varētu turpināt, bet katrs mēs savā vietā esam nepieciešams, un mūsu stiprums ir tikai DIEVĀ, KURŠ vienmēr ir mums līdzās. Galvenais – nekonzentrēties uz nevarēšanu, jo “Es visu spēju TĀ spēkā, kas mani dara stipru, proti, KRISTUS” (Filip.4:13).

Mums ik dienas jāiedrošina citam citu, jācenšas celt un stiprināt lūgšanu rokas. Tāda attieksme bija Debora pret šaubīgo Baraku. Meklēsim otrā labo, jo, šajā pasaulē dzīvojot, mums jāizplata tā saldā smarža, ko iegūstam attiecībās ar mūsu KUNGU (2.Kor.2:14-17). Debora necentās sevi

Turpinājums 9.lpp.



DIENA STARP CĪŅU UN ATRISINĀJUMU

Pasaulē pazīst sāpju piektdienu un augšāmcēlšanās dienu. Abas dienas tiek ļoti apspriestas. Cauri gadsimtiem tās bijušas visvairāk pētītās dienas vēsturē, jo Bībelē ir daudz stāstīts par to, kas notika piektdienā, kad Jēzu piesita krustā – nogalināja, kā arī par Kristus augšāmcēlšanās dienu. Augšāmcēlšanās diena ir atnesusi drošu pārliecību par uzvaru pār nāvi un kapu. Tā ir cerību un prieku nesoša diena.

Tagad atstāsim piektdienu un svētdienu, pievērsīsim uzmanību sabatam! Tāds savāds klusums iestājas, kad runājam par dienu starp Kristus nāvi un augšāmcēlšanos. Tad paliek tikai saujiņa sekotāju. Iepriekšējā diena, ko saucam par piektdienu jeb jūdu sagatavošanās dienu, bija murgaina, ar teroru, ar šausmām un adrenalīnu. Bet par šo sabatu Bībelē atrodama tikai viena detaļa – apraksts par apsargu izlikšanu, lai vērotu kapu. Vairāk mums nav stāstīts nekas. Tā ir klusa diena. Sestdiena ir klusa. Par to liecina īsais teikums: „. sabatu tās [tātad sievas – Aut. piez.] pavadīja klusu, pēc bauslības.” Nekas nenotiek. Jēzus klusē. Dievs klusē. Pilsēta, kas iepriekšējā dienā kļiedza pēc asinīm, ir pieklususi. Jēzus ir miris...

Sabatā, kad Jēzus sekotāji pamodās, šausmas ir garām, vismaz pagaidām; adrenalīns ir zudis. Mācekļiem tā bija pamošanās pēc divām negulētām naktīm. Tie, kas tic Jēzum, pulcējas, varbūt klusi, atceras: ko Viņš teica, ko iemācīja, ko darīja. Viņi kavējas atmiņās par to, ka, Viņam pieskaroties,

sadzija rētas. Viņi atceras, kāda bija sajūta, kad Jēzus tos aicināja pie Sevis, atceras savas cerības un sapņus. Viņš grasījās mainīt pasauli... Tā ir diena, kad dvēsele ir sadragāta. Tā ir diena, kad nomoka viens jautājums: “Kas atlicis?”

Sabats guļ mūsu kalendāra centrā starp piektdienu un svētdienu. Pravieši jau iepriekš dažādos veidos piešķīra lielu nozīmi trīs dienu stāstam. To īpašā veidā akcentē apustulis Pāvils, definējot evaņģēliju (1. Kor. 15:3^b-4): “Kristus mira par mūsu grēkiem pēc Rakstiem un tika guldīts kapā, un trešajā dienā augšāmcēlās pēc Rakstiem.”

Vecās Derības hronikas ir pilnas ar to, ko varētu saukt par “trīs dienu stāstiem”. Kad Ābrahāms ir izmisis par to, ka nāksies upurēt Īzaku, viņš ierauga upuri, kas trešajā dienā izglābs dēla dzīvību. Jāzeps brāļus iesēdina cietumā, un trešajā dienā viņi tiek atbrīvoti. Rahabai ir teikts, ka izraēliešu spiegiem jāslēpjas no ienaidniekiem un trešajā dienā viņi būs drošībā. Kad Estere dzird, ka viņas ļaudis tiks nogalināti, viņa ātri dodas prom un lūdz Dievu. Trešajā dienā ķēniņš viņu saņem ar labvēlību.

Pravietis Hozeja (6:1-2) aicināja: “*Ejiet, atgriezieties pie Kunga – Viņš saplosīja, un Viņš mūs dziedēs, Viņš sita, un Viņš mūs pārsies! Viņš mūs atdzīvinās divās dienās, trešajā dienā Viņš piecels mūs, un mēs dzīvosim Viņa priekšā!*”

Visiem trīs dienu stāstiem ir viena struktūra: pirmajā dienā ir

nepatīkšanas un trešajā dienā ir glābiņš. Otrajā dienā nav nekā – tikai nepatīkšanu turpinājums. Problēma ar trīs dienu stāstiem ir šāda: mēs nezinām, ka tas ir trīs dienu stāsts līdz pat trešajai dienai. Otrā diena ir dīvaina. Starp izmisumu un prieku. Starp neskaidrību un skaidrību. Starp sliktām ziņām un labām ziņām. Starp tumsu un gaismu. Tas ir gaidīšanas laiks.

Ko tas stāsta mums un par mums? Vai arī mēs šobrīd neesam tādā gaidīšanas laikā, kad pasauli apņēmusi mērim līdzīga slimība, kad tūkstoši jau no tās ir miruši un mēs izolēti gaidām, kad atkal pienāks diena un šie murgi būs beigušies?

Par šo kluso sabatu cilvēka dzīvē runā Jeremijas raudu dziesmas 3:25-26.

“Labs ir Kungs gaidītājam – dvēselei, kas Viņu meklē; labi ir klusējot gaidīt palīdzību no Kunga.”

Lielā mērā klusais sabats ir augšāmcēlšanās gaidīšanas diena, taču šī gaidīšana nav bezjēdzīga vai tukša. Te slēpjas visspožākais evaņģēlija apstiprinājums. Kurš ir tas, kurš vakar tika nežēlīgi nonāvēts, tad apglabāts, pavadot kluso sabatu kapā, un tagad ir augšāmcēlies? Pāvils atbild (2. Kor. 5:19): “*Jo Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar Sevi, tiem viņu grēkus nepielīdzinādams, un ir mūsu starpā licis salīdzināšanas vārdu.*”

Jeremijas raudu dziesmas (3:6) pauž to ļaužu izmisumu, kuri jūtas tikpat bezcerīgi un nevarīgi kā

mirušie: “Mitina mani tumsā kā mūžam mirušos...” Klusais sabats sniedz atbildi: Dievs patiesībā bija ar Jēzu kapā, un tā ir liecība, ka Viņš nav aizmirsis mirušos. Viņš piecels tos augšāmcēlšanās rītā. Tādējādi Kristus augšāmcēlšanās ir kā Dieva solījumu priekšvēstnesis mirušajiem. Cik daudz vairāk Dievs būs ar tiem, kuri šodien tikai jūtas kā mirušie!

Bībelei nav daudz, ko teikt par šo kluso sabatu. Vienīgi to, ka Jēzus sekotāji to pavadīja, skumstot un raudot (Mk. 16:10). Būtībā to pašu jau iepriekš vēsta Jeremijas raudu dziesmas, daudzos citos veidos stāstot par cilvēku ciešanām. 3. nodaļā Jeruzalemes iedzīvotāju ciešanas tajā dienā raksturotas kā: slimība, vecuma nespēks (4. p.), izolācija (14. p.), bezpajumtniecība jeb klejojumu dienas (19. p.), šaubas (8. p.), pat nāve un sēras (6. p.).

“Diena starp Kristus krustā sišanu un augšāmcēlšanos bija Dieva dusēšanas diena pēc panāktās uzvaras pār ļaunuma varu.

Lai mācītos attēlot Kristu, ticīgie varētu šo dienu padarīt par misijas dienu tiem, kas cieš. Tiem no mums, kuriem reti atrodas laiks, lai klusētu, klusā sestdiena var būt iespēja beidzot palikt klusu, lai dzirdētu tos, kas vēl šodien visapkārt raud. Šiem cietējiem ir jāzina – Dievs ir kopā ar viņiem.

Tomēr tieši tāpat kā klusais sabats nav kristiešu stāsta beigas, tā Jeremijas raudu dziesmas raugās tālāk – aiz izmisuma. Tās nesāk jaunu un brīnišķīgu himnu par Dieva godību, bet stingri turas pie vecajiem solījumiem, lietojot Dieva mīlestības un žēlastības formulēto valodu (21 – 24. p.):

“Tā ir Tā Kunga žēlastība, ka mēs vēl neesam pagalam; Viņa žēlsirdībai vēl nav pienācis gals. Tās ir ik rītu jaunas, un liela ir Tava uzticība. Tas Kungs ir mana daļa, saka mana dvēsele, tādēļ es cerēju uz Viņu.”

Šīs īpašības bija viena no Izraēla senākajām atziņām par Jahvi, kas ir Dievs, “apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus” (2. Moz. 34:6 utt.). Tādējādi Raudu dziesmu 3. nodaļa ir drosmīgas neatlaidības paraugs dvēseles tumšajā naktī.

Savukārt Dieva skatījumā tā bija un ir uzvaras diena. Vairāk nekā 1400 gadus iepriekš, atkārtojot Derības vārdus, Mozus tautai lasīja:

“Tevēro sabata dienu, ka tu to turi svētu, kā Tas Kungs, tavs Dievs, tev to ir pavēlējis. Sešas dienas tev būs strādāt un visus darbus darīt. Bet septītā diena ir Tā Kunga, tava Dieva, dusēšanas diena; tad tev nebūs nekādu darbu darīt – ne tev, ne tavam dēlam, ne tavai meitai, ne tavam kalpam, ne tavai kalponei, ne tavam vērsim, ne tavam ēzeļim, nedz kādam no taviem lopiņiem, nedz arī svešiniekam, kas mīt tavos vārtos, lai tavs kalps un tava kalpone var atpūsties tāpat kā tu pats. Un piemiņi, ka tu pats esi bijis kalps Ēģiptes zemē un ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir no turienes izvedis ar stipru roku un izstieptu elkoni, tāpēc Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir pavēlējis svētīt sabata dienu.”

Ja Mozus sabata dienu nosauca par piemiņu Dieva glābšanas darbam no Ēģiptes zemes, tad te septītā diena, diena starp Kristus krustā sišanu un augšāmcēlšanos, bija **Dieva dusēšanas diena** pēc panāktās uzvaras pār ļaunuma varu. Kristus bija izturējis visdrausmīgākās ciešanas un nāvi mūsu dēļ. Viņš mūs atbrīvoja no soda. Mēs esam glābti no verdzības garīgai Ēģiptei, mēs esam brīvi no grēka varas. Mums tai vairs nav jāvergo. Tās ir jaunpiedzimšanas svinības, svētki jaunam radījumam.

Dievs dusēja... Bet pats svarīgākais, ka tajā dienā – dienā starp cīņu un atrisinājumu – Debesis gavilē par to, ka, neredzot iznākumu, pat ciešanās, neziņā un šaubās ticīgais, līdzīgi Ījabam, paliek uzticīgs Kungam līdz galam...

Turpinājums no 7.lpp.

izcelt, ar savu klātbūtni viņa atbalstīja un uzmundrināja citus.

Svarīgi būt kopā ar tiem, kam grūti, kam sāp, jo cilvēkam nav tik būtiski, cik lielas ir mūsu zināšanas, cik saredzēt un sajūst, ka viņa problēmas risinājums mums sāp. Šī ir īpaši svarīga rakstura iezīme tiem, kuri ir stipri KRISTŪ, un katram vadītājam (Rom.15:1), lai spētu atbalstīt tos, kas nav tik stipri, un varētu sniegt tiem praktisku palīdzību. Domāju, katrs no mums zina brīnišķīgo KRISTUS izteikto vērtējumu Mat.25:40: “... ko jūs darījuši vienam no šiem MANIEM vismazākiem brāļiem, to jūs esat MAN darījuši”. Svarīga ir mūsu katra motivācija un vēlme mācīties no DIEVA, no VIŅA dzīvības Vārda Svētajos Rakstos, piepildot praktiskajā kristietībā VIŅA gribu.

Kopsavilkumā secinām: mums vajadzīga dzīva ticība, Svētajam Garam atvērta sirds un mūsu KUNGA JĒZUS KRISTUS turēšana savas dzīves centrā. Pievienosimies Pāvila teiktajam 1. Kor. 2:2, arī Ebr. 12:2.

Mums ir krāšņa cerība, un tātumā mirdz Jaunā Zeme – mūsu dārgā Tēvija. Mēs gaidām JĒZU, VIŅŠ nāk! Uz tādas nots noslēdzam otro stundu – pacilāti un Dzīvības Maizes stiprināti. Tam seko draudzes jubilāru sveiksana. Sirsnīgi sveicam arī mūsu ciemiņus Tāli ar krāšņu liliju (kā simbolu kalpošanai KRISTUM) un skaistu krūzīti, kuru rotā, varētu teikt, 100 gadu emblēma: draudzes ēka, ziedošs zars un mīļš uzraksts pateicībā par kalpošanu. Skan novēlējums ar domu: “Stāvi un krīti par savu tautu!” Tāds ir Mozus piemērs, un mēs katrs esam aicināti pastāvēt līdz galam mīlestībā uz DIEVA tautu un mūsu KUNGU JĒZU KRISTU, mūsu RADĪTĀJU, GLĀBĒJU un AIZSTĀVI!

Pēc svinīgās daļas sapulcējamies augšistabīnā, lai pateiktos par saņemto dzīvības Maizi un baudītu bagātīgi sarūpēto mielastu un sadraudzību.

Pateicībā JĒZUM, KURŠ ir CEĻŠ, PATIESĪBA un DZĪVĪBA –

A. Freija, Komunikācijas nodaļa
Kandavā



Dags Bačelors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES

KOPSAVILKUMS, 16. DAĻA

Tālāk, Atklāsmes grāmatas 12. nodaļas 13. pantā, ir teikts: "Pūķis, redzēdams, ka tas nomests zemes virsū, sāka vajāt sievu, kas bija dzemdējusi puisēnu." Mēs zinām, kas ir puisēns 12. nodaļas 5. pantā, "kam bija ganīt visas tautas ar dzelzs zizli." Tas ir Jēzus. "[...] un viņas bērns tika aizrauts pie Dieva un pie Viņa troņa." Kristus pacēlās Debesīs, un sātans vairs nevar Viņu aizsniegt. Kad Jēzus bija šeit, uz zemes, sātans izgāza pār Viņu visu savu niknumu. Ja gribat uzzināt, kādas ir sātana jūtas pret Jēzu, paverieties uz krustu! Pēdējās 24 Jēzus dzīves stundās Dievs noņēma Viņam Savu apsardzību, jo Jēzus uzņēmās ciešanas un nāvi, ko esam pelnījuši mēs. Bet tagad Jēzus ir pacēlies Debesīs, Viņam ir dievišķs ķermenis, un sātans Jēzu vairs nevar aizsniegt. Tāpēc tagad, ja sātans grib sāpināt Jēzu, viņam ir jāuzbrūk... kam? Sievai. Kristus līgavai. Un tā nav Marija, šeit nav teikts, ka Marija bēga tuksnesī, jo sātans dzinās viņai pakaļ. Saprotiet, teorija par to, ka sieva Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā ir Marija, šajā mirklī sabrūk, jo sātans turpina vajāt sievu, kura bēg tuksnesī un tad slēpjas tur 42 mēnešus. Viss šis stāsts nav par Mariju, tas ir par Kristus līgavu. Marija ir draudzes atspulgs, bet šis pravietojums nerunā par Mariju, tas runā par draudzi.

Kad Jēzus bija pie krusta un Jānim teica: "Redzi, tava māte!" un arī "Sieva, redzi, tavs dēls!" (Jāņa 19:26, 27), arī šajā vietā Marija ir draudzes atspulgs. Mums tiek atklāts, ka ir Kristus un ir sieva, un sievai tiek teikts: "Redzi, tavs dēls!" Kas jādara draudzei? Jāuzlūko tai dotais

Dēls. Šeit ir redzamas paralēles, bet nejauciet, nesāciet domāt, ka sieva Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā ir Marija. Vai tas ir saprotams?

Daži no mums ir uzauguši ar katoliskām tradīcijām, un mums ir grūti no tām atteikties. Bet šeit ir teikts: "Sievai tika doti divi lielā ērgļa spārni..." Vai esat kādreiz redzējuši Mariju lidojam apkārt kā ērgli?

Tagad pūķis grib izgāzt savas dusmas uz sievu. Pirmajos draudzes gadsimtos (atcerieties, šeit mēs skatāmies uz vēsturi!) sātans mēģināja iznīcināt to caur vajāšanām, tāpēc draudzei bija jāslēpjas. Tas notika šādi. Pirmos 2 – 3 gadsimtus pēc Kristus dzimšanas kristietība bija aizliegta, kristieši izklīda pa visu Romas impēriju, viņus vajāja, viņi izbūvēja pazemes labirintus un slēpās tajos. Bet tad ap laiku, kad Konstantīns pieņēma Kristu (vismaz tiek uzskatīts, ka Konstantīns pieņēma Kristu, taču ir nopietns pamats šaubīties, cik patiesi tas bija, jo viņš tā arī nekristījās, kamēr nebija nonācis uz nāves gultas; Konstantīns redzēja kristietības pieņemšanu kā gudru politisku gājieni, kas palīdzētu apvienot valsti – tobrīd notika pilsoņu karš, un viņam vajadzēja papildspēkus) kristietība kļuva par valsts reliģiju. Jau ap 538. gadu tika izveidota armija, kas uzspieda kristietību ar varu. Tāds nekad nebija Jēzus plāns. Draudzē ienāca kompromiss, kristieši sāka sajaukties ar Romas pagāniem, ar grieķu un romiešu reliģijām, galā tās visas saplūda kopā. Reliģijas centrs no Jeruzalemes arī tika pārcelts uz Romu. Bija daudz

kompromisu un liela sajaukšanās, daudzas lietas kompromisa dēļ draudzē ienāca no pagānisma. Mēģinot kristietību padarīt populāru tautā, tika pausts viedoklis: "Mēs varēsim aizsniegt vairāk pagānu, ja nedaudz izmainīsimies." Tas bija kā mēģinājums kristietību pārdot. Vai mēs nepieļaujam šo pašu kļūdu? Mēs mēģinām pārdod reliģiju pagāniskai sabiedrībai, kuras vidū dzīvojam, tāpēc pielāgojam to šīs sabiedrības gaumei, pieļaujot kompromisus. Drīz vien tā vietā, lai pagāni kļūtu līdzīgi mums, notiek pretējais – mēs sākam līdzināties pagāniem. Piemēram, daži mācītāji saka: "Ja mēs kristiešu dziesmām izmantotu kristīgus tekstus un savienotu tos ar rokāmūziku, mēs labāk aizsniegtu jaunatni." Bet, galu galā, tā vietā, lai aizsniegtu pagānisko jaunatni tur ārā, kristieši sāk pievērsties rokāmūzikai. Šis tilts ved abos virzienos, ne tā?

(Sarp citu – nekad neesmu sapratis, kāpēc jūs, adventisti, gribējāt, lai kļūstu par veģetārieti, bet turpinājāt mani cienāt ar neīstu gaļu. Es domāju, ka tas tikai liks jūsu bērniem uzaugt, domājot: "Interesanti, kā garšo īstā gaļa?" Jūs cienājāt mani ar visu šo neīsto bekonu un neīsto cūkgaļu. Es reiz dzirdēju kādu ārstu sakām: "Kā tas iznāk – mēs aicinām Jēzu uz sabata mielastu un sakām: "Vai vēlies veģānisko gaļu? Garšo kā īstā! Kungs, Tev noteikti garšos!" Jā, ar šo tēmu esmu nokļuvis bīstamā teritorijā...)

Atgriezīsimies pie izpētes tēmas! Sieva bēga tuksnesī, un viņai tika doti divi spārni. Ir teikts, ka viņa tiek uzturēta laiku un laikus, un puslaiku

prom no čūskas acīm. (Atkl. 12:14)
Vai Dievs Vecajā Derībā paglāba Savu tautu, vedot to tuksnesī? Kurp Dievs veda Savu tautu, lai sagatavotu to kalpošanai? Uz tuksnesi. Kurp Elija gāja laikā, kad trīs ar pusi gadus valdīja bads? Uz tuksnesi. Vai Dievs Israēla tautu tuksnesī pabaroja? Vai Elija tuksnesī tika brīnumaini pabarots? Viscaur Bībelē redzam, kā Dievs nodrošina Savus ļaudis, kad viņi ir tuksnesī.

Elija pavadīja tuksnesī 1260 dienas, jo Izebele manipulēja ar valdību. Tie ir 42 mēneši un 1260 pravietiskie gadi. Jā, es zinu, šeit ir izaicinājums. Šis laiks tiek saukts arī par "laiku, laikiem un puslaiku" (Atkl. 12:14).

Jūdu kalendārā gadā ir 360 dienas, un mēnesī – 30 dienas (lai arī Mēness cikls ir īsāks, tomēr viņi pieņēma šādu skaitu). Tātad, ja mēnesī ir 30 dienas, cik dienas ir 42 mēnešos? 1260! Tad ir "laiks, laiki un puslaiks". Vienā gadā ("laikā") ir 360 dienas, divos gados 720 dienas (jo, kad tiek runāts par "laikiem", tas nozīmē divus gadus) un "puslaikā" – pusgadā – ir 180 dienas. Kopā 1260. Šis laika periods parādās Bībelē atkal un atkal.

Vai pamanījāt to arī Atklāsmes grāmatas 11. nodaļā? Liecinieki, maisos tērpti, pravietoja 1260 dienas. Stāstā par sievietes bēgšanu tuksnesī minēts šis pats laika periods. Tas parādīsies atkal – Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā. Kopumā šis laika periods – 1260 dienas, 42 mēneši, laiks, laiki un puslaiks – Bībelē parādās septiņas reizes. Mums ir jāsaprot, ko tas nozīmē.

"Septiņi" Atklāsmes grāmatā ir svarīgs skaitlis. Perfekts, pilnīgs. Dievs iekārtoja septiņu dienu nedēļu, tas simbolizē perfektu, pilnīgu ciklu. 3½ ir precīzi puse, šī perfektā skaitļa pārciršana pa vidu. Mesija tika "nocirsts" nedēļas vidū. Jēzus sludināja 3½ gadus un tad tika "nocirsts". Elija sludināja vajāšanu laikā. 3½ simbolizē vajāšanu laiku, laiku, kad tiek noliegts Dieva teiktais. Apustuļi sludināja 3½ gadus – līdz 34. gadam, kad Stefans tika nomētāts ar akmeņiem. Notika lielas vajāšanas, apustuļu nestā vēsts tika noliegta. Sinedrijs bija aizbāzis savas ausis.

Šis laika periods atkārtojas atkal un atkal. Ir cilvēki, kuri jautā, vai mazie bēdu laiki pēdējās dienās ilgs

3½ gadus. Es nezinu, domāju, ka tam ir kāds racionālais kodols, jo šis periods atkārtojas vēlreiz Daniēla grāmatas 12. nodaļā. Bet es no tā nesāksšu veidot mācību, es vienkārši domāju, ka tas ir kas interesants un pārdomu vērts. Un nē, es nedomāju, ka šis laika periods ir jau sācies.

Tālāk zeme atvēra savu muti, lai palīdzētu sievietei. Tie ir Tumšie viduslaiki. No 538. līdz 1798. gadam notika liela draudzes vajāšana. Šis laika periods sākās, kad romiešu ģenerālis iecēla Romas pāvestu – imperators Justinīāns nosūtīja savu ģenerāli un izmantoja armiju, lai ieceltu to pāvestu, kuram pats deva priekšroku. Armija sakāva trīs pēdējās ciltis, kas turējās pretī Romas varai – herūlus, ostgotus (austrumgotus) un vandaļus. Ostgoti noturējās visilgāk.

Romas vara iecēla pāvestu un deva viņam armiju, nosakot, ka tagad viņš ir baznīcas galva un – ja kāds viņam pretosies, tiks izmantots armijas spēks. Gandrīz bez pretestības 1260 gadus šī baznīca valdīja, izmantojot spēku, tas bija lielu vajāšanu laiks. Bībeles kristiešiem nācās slēpties. Bet tad nāca Napoleons, viņš sūtīja savu ģenerāli Bertjē no Francijas, un 1798. gadā pāvests tika apcietināts un aizvests uz Valensiju, kur viņš arī mira. Pāvesta vara tika salauzta. Tas bija Franču revolūcijas laiks, kurā dzima ateisms.

Šāds bija 1260 gadus garais laika periods, lielā tumsa, kad draudzei bija jādodas tuksnesī. Šajā laikā cēlās valdieši, husīti un albigensieši, kuri bēga Šveices un Francijas Alpos un slēpās kalnos. Dievs uzturēja patiesību, Bībelisko patiesību. Raksti tika saglabāti un pārrakstīti ar roku.

Tālāk dosimies pie 12. nodaļas 17. panta: "Tad pūķis sadusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu."

Divas skaidri pamanāmas Dieva ļaužu rakstura iezīmes pēdējās dienās ir likums un pravieši. Viņiem ir Dieva Vārds, viņi tur Dieva Baušļus kā pamatvērtību un tic praviešu rakstītajam, Praviešu Garam. Atklāsmes 19:10 ir teikts: "Jēzus liecība ir praviešu gars."

(Tulkoja Anna Rozenberga.
Turpinājums maija numurā)

TITULI UN VĀRDI BĪBELĒ

Turpinām publicēt Bībelē atrodamos titulus un vārdus, ar kādiem Rakstos apzīmēts Dievs, Jēzus Kristus, Svētais Gars, draudze, kalpi, svētie, sātans un ļaunie. Šis saraksts nav pilnīgs – pētot Vārdu, jūs varēsiet to papildināt paši ar saviem atradumiem.

SVĒTIE

Avis Ps. 74:1

Dieva bērni Mt. 5:8

Dieva dēli Hoz. 2:1

Gaisma Mt. 5:14

Gaismas bērni Lk. 16:8

Garīgi brāļi Mt. 23:8

Izredzētie 5. Moz. 7:6; Mt. 24:22

Kristieši Ap. d. 11:26

Kunga atsvabinātie, izpirktie

Jes. 35:10

Mantinieki Rom. 4:13

Mīlie bērni Efez. 5:1

Mīlie brāļi 1. Kor. 15:58

Sāls Mt. 5:13

Taisnie Īj. 36:7

Taisnības koki Jes. 61:3

Ticīgie Ap.d. 5:14

Trauki godam 2. Tīm. 2:21

Žēlastības trauki Rom. 9:23



MIRUŠI GRĒKAM, *dzīvi Dievam*

Iztēlosimies, ka esam iesprostoti tukšā istabā, no kuras ārā ved divas durvis. Mēs atrodamies šajā istabā, jo esam pārkāpuši kādu no Dieva likumiem. Mēs zinām, ka šī istaba drīzā nākotnē tiks sadedzināta ar uguni, tāpēc mums jāizklūst no tās ārā. Lai izietu no istabas, mums jāizvēlas vienas no divām durvīm. Taču gan vienām, gan otrām durvīm klāt ir kaut kāds nosacījums, kas jāizpilda, lai pa tām ietu.

Uz pirmajām durvīm rakstīts: “Izeja bez maksas! Bez maksas tam, kurš savā dzīvē nav pārkāpis nevienu no Dieva likumiem.” Paradokss. Mums nemaz nebūtu jātieks ārā no šīs istabas, ja nebūtu pārkāpts kāds no Dieva likumiem. Un tiešām – neviens cilvēks, kas jebkad atradies šajā istabā, nav izgājis ārā pa pirmajām durvīm, jo “visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības” (Rom. 3:23).

Mums nekas cits neatliek, kā doties pie otrām durvīm. Uz tām lasām uzrakstu: “Maksas izeja. Ja reiz esi pārkāpis Dieva likumu, tad saņem arī sekas, kas par to pienākas saskaņā ar Rom. 6:23 “grēka alga ir nāve”. Tavs likuma pārkāpums ir bijusi tava izvēle; tagad uzņemies atbildību par savu rīcību. Tāpēc šī ir maksas izeja, proti, iziet varēsi tikai tad, ja nomirsi, un par pierādījumu kādam jāatnes

tavas asinis – tad būsi samaksājis un varēsi iet.” Atkal paradoksāla un reizē bezcerīga situācija. Kā gan kāds var iziet pa šīm durvīm? Labi, teorētiski mēs varētu arī nomirt, taču kāda vairs būs jēga – pēc tam taču šā vai tā pa durvīm nevarēsim iziet un palikt dzīvi. Mēs varam samaksāt, taču ar to mūsu dzīve būs noslēgusies.

Domāju, ka daudziem nāk prātā risinājums. Jā, tas ir evaņģēlijs jeb labā vēsts par mūsu Glābēju Jēzu Kristu! Ko mūsu Kungs tādu paveicis? Viņš ir nācis uz šo zemi un mūsu katra vietā nomiris par mūsu likuma pārkāpumiem jeb grēkiem, tā samaksājot ar Savām asinīm, ka

mums nebūtu jāmirst (jāmaksā ar savām asinīm) tiesas dienā par mūsu izdarītajiem pārkāpumiem. Jēzus ir mūs attaisnojis un devis iespēju dzīvot mūžīgi ar Viņu Debesīs. Pirms tam tas nebija iespējams, jo neviens grēcinieks neiemantos Debesīs.

Mēs varam šo Kristus upuri par mums pieņemt, ja “atzīstamies savos grēkos”. Citiem vārdiem sakot, kad atzīstam, ka esam grēkojuši pret Radītāju un mums ir skumjas par nodarīto un vēlme novērsties no tā. Tad arī mēs izjutām vajadzību pēc Glābēja. Kad ar tādu sirdi griežamies pie Viņa, piedzīvojam apsolījuma piepildīšanos, ka “Viņš ir uzticīgs un taisns, ka mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības” (1.Jņ. 1:9). Tā mēs izklūstam no istabas – ejot pa maksas durvīm, uzrādām Jēzus asinis, kuru dēļ mums nav vairs pašiem jāmirst, bet tieši otrādi – varam iziet un dzīvot! Tā ir Dieva žēlastība.

Bet vai tas ir viss, ko nevainojamā Jēra upuris ir panācis cilvēces labā? Vai Kristus upuris aprobežojas ar faktu: kad grēkojam, varam iet pie Dieva un, atsaucoties uz Jēzus upuri Golgātā, saņemt piedošanu par grēkiem, lai pēc tam atkal dotos grēkot? Vai tiešām galvenais ir laicīgi paspēt vērsties pie Tēva ar

“.....
Ja atzīstamies
savos grēkos,
Viņš ir uzticīgs
un taisns, ka
mums piedod
grēkus un šķīsta
mūs no visas
netaisnības.
.....

saviem grēkiem, pirms nāks tiesas dienas uguns? Pāvils raksta: “Ko lai nu sakām? Vai paliksim grēkā, lai vairojas žēlastība?” (Rom. 6:1) Protams, visu pirmā atbilde ir: “Nē!”. Bet kā notiek realitātē? Vai dzīvē drīzāk tomēr nepiedzīvojam šo iepriekš aprakstīto situāciju – mēs grēkojam un tad griežamies pie Tēva pēc piedošanas līdz... nākamai reizei? Kāpēc tā? Dvēseļu ienaidnieks, “vecā čūska, to sauc par velnu un sātanu” (Atkl. 12:9), ir arī “melis un melu tēvs” (Jņ. 8:44). Ar meliem, kas ir pretstats patiesībai, viņš ir noslaucījis no Debesīm trešdaļu eņģeļu, pievīlis mūsu pirmos vecākus – Ādamu un Ievu – un turpina ik dienas pievilt miljardiem cilvēku. Meli. Viņa instruments ir meli. Un problēma ar meliem ir tā, ka tad, kad pieņemam melus, mēs automātiski nonākam iepriekš minētajā istabā, kurai drīzā nākotnē draud sadegšana ar uguni un sēru. Kāpēc? Meli jau no sākta gala rosina cilvēku nepaklausīt Dievam, gluži kā Ēdenē čūska sacīja Ievai: “Jūs mirt nemirsit” (1.Moz. 3:4). Tieši tāpat, kā tika pievīlta Ieva, arī šodien mēs esam ļoti meistarīgi un smagi pievīlti. Jūs jautāsi – kā? Ar mūsu prātā un ticības dzīvē iezagušos domu, ka apzināti negrēkot nav iespējams!

Padomāsim godīgi un klusumā pie sevis... Vai tā nav? Tas ir smagi, pat ļoti, kad cenšamies uzvarēt kādu grēku un esam lūguši Dievu, bet mums tas neizdodas un neizdodas,

“Jēzus Kristus nāve un augšāmcelšanās ne tikai piedod mūsu pagātnes grēkus, lai varam būt tīri, bet arī augšāmceļ mūs jaunai dzīvei bez apzināta grēka!

un neizdodas, un neizdodas. Tad ir tik neērti un smagi katru reizi atkal un atkal iet pie mīlošā Tēva un sacīt: “Piedod man...”. Dažreiz, pat sakot “piedod”, mēs jau zinām, ka iziesim un atkal atkārtosim to pašu grēku, par kuru tik tikko lūdzām piedošanu. Un tad list asaras.

Parasti šādā situācijā ir divi ceļi. Abos gadījumos mēs nevēlamies vairāk ciest. Nu ir pietiekami. Tad mēs ejam vai nu pa vienu ceļu – novēršamies no Dieva: mazāk lūdzam, jo mums kauns; mazāk lasām, jo šķiet neaktuāli; mazāk apmeklējam dievnamu, jo citas rūpes gūst virsroku; mazāk turamies pie Dieva norādījumiem, jo tāpat tos likumus, šķiet, nav iespējams izpildīt, vai arī izvēlamies otru ceļu, izsaucoties: “Tā nevar būt! Tas nav iespējams!”. Tad, vadoties pēc savas un citu cilvēku pieredzes, mūsos pamazām iezogas uzskats, ka dzīvot svētu dzīvi jeb negrēkot uz šīs zemes nemaz nav iespējams, jo mēs taču esam grēcīgā miesā. Un dzīve turpinās, tikai daudz vieglāk. Nav vairs tik smagi, jo mēs katru reizi sevi klusinām ar domu: “Tas nekas, tas vienkārši nav iespējams.”

Kurš no šiem diviem ceļiem ir pareizais? Trešais. Bibēlē atrodam risinājumu mūsu sāpēm. Trešā ceļa nosaukums ir “Atzīt patiesību” jeb apzināties un piekrist patiesībai. Kur mēs atrodam patiesību? Svētajos Rakstos. Tur lasām: “Kā lai mēs, kas grēkam esam miruši, vēl dzīvojam tajā? Jeb vai jums nav zināms, ka mēs visi, kas Jēzus Kristus Vārdā esam kristīti, esam iegremdēti Viņa nāvē? Jo mēs līdz ar Viņu kristībā esam aprakti nāvē, lai, tāpat kā Kristus Sava Tēva godības spēkā uzcelts no mirušiem, arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē.” (Rom. 6:1-4) Evaņģēlijs, pilns evaņģēlijs, ir tāds, ka Jēzus Kristus nāve un augšāmcelšanās ne tikai piedod mūsu pagātnes grēkus, lai varam būt tīri, bet arī augšāmceļ mūs jaunai dzīvei bez apzināta grēka! Par to runā ne tikai Vēstule romiešiem (sevišķi 6.–8. nodaļa), bet visa Bībele!

Labā vēsts ir šāda: ja mēs nožēlojam savu pagātnes dzīvi, pieņemam Jēzu par savu personīgo Glābēju, tad topam augšāmcelti jaunai dzīvei, kurā, mācoties no Lielā Skolotāja piemēra, arī mēs varam, gluži kā Kristus Savās zemes dienās,

“Kā lai mēs, kas grēkam esam miruši, vēl dzīvojam tajā? Jo mēs līdz ar Viņu kristībā esam aprakti nāvē, lai (..) dzīvotu atjaunotā dzīvē.

uzvarēt kārdinājumus un apzināti vairs negrēkot!

Kā ar grēcīgo miesu? Grēcīgā miesa mūs tikai kārdina, nevis spiež grēkot. Tas, ka esam grēcīgā miesā, nozīmē, ka mums ir dabiska tieksme uz grēku, mums tas patīk un mēs labprāt tam atsaucamies. Bet pats šis fakts vēl nespiež mūs grēkot. Noteicošais faktors ir mūsu brīvā izvēle. Tātad, ja atstājam savu veco dzīvi un mīcāmies no Jēzus, kā dzīvot jaunu dzīvi, uzlūkojot Viņu, mēs pamazām “topam pārvērsti” Kristus līdzībā (2.Kor. 3:18). Tas, kas mums kādreiz patika, vairs nepatīk, un tas, kas mums kādreiz šķita neizpildāma nasta, kļūst par vieglu un prieka pilnu jūgu. Katru dienu, gluži kā Israēls tuksnesī salasīja mannu, kas bija simbols viņu atkarībai no Dzīvības Maizes (Jņ. 6:35), arī mums ir jāsalasa sava manna jeb maize, ko Jēzus mums dod Savā Vārdā. Mums jāvēlta tam laiks katru dienu un tā jāuzņem katru dienu – tas ir mūsu spēks un dzīvība, tad patiesība pārveidos mūsu dzīvi jau šeit uz zemes.

Cīņa starp patiesību un meliem sākas mūsu galvā. Kristus saka: “Jūs atzīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus.” (Jņ. 8:32) Patiesība ir tāda, ka Jēzus Kristus upuris un augšāmcelšanās mums ne tikai piedod pagātnes grēkus, bet arī dod iespēju turpmāk dzīvot bez apzināta grēka.

RĪGAS 1. DRAUDZES PĀRGĀJIENI

Vai ir iespējams kādam pastāstīt par Dievu, brienot pa purvu, mērojot kilometriem garus ceļus pa mežiem, gravām, kalniem, plāvām un atelpas brīdī ēdot siltu zupu izcirtumā? Atbilde ir noteikts un pārlicinošs: "JĀ!"

Kā radās ideja par šādu evaņģelizācijas veidu un kā tas viss notiek praksē, stāsta pasākuma idejas autors, iedvesmotājs un vadītājs Jānis Lukševics un pārgājienu sarunu organizētāja Inga Šlakota.



STĀSTA JĀNIS. Šī draudzes pārgājienu ideja radās 2019. gada 13. novembrī, kādā ģimeņu tikšanās reizē ar vienu no Rīgas 1. draudzes mācītājiem, Mārtiņu Subatoviču, un viņa sievu Ediju. Atceros, Edija bija ļoti priecīga par domu, ka draudze varētu organizēt regulārus pārgājienu, viņa tajos noteikti piedalītos. Edija stāstīja, ka misijas skolā "Sūti mani" esot aktīviste Inga Šlakota, kura ļoti vēlējusies atrast cilvēkus Rīgā, kas varētu organizēt skaistus pārgājienu pie dabas draudzes locekļiem. Tālāk jau viss notika ļoti ātri, spontāni un strauji. 8. decembrī mēs kā draudze jau devāmies pirmajā regulārajā 20 km pārgājienā Ķemeru purva kāpās. Bija skaisti! Dievs vienkārši svētīja ideju un nolika šo plānu realizēšanai.

Iesākumā draudzes padome bija ļoti neitrāla pret šo ideju, jo draudzē, Viru kalpošanas nodaļā brālis Ainis Bričs kādus pārgājienu jau tika rīkojis, tas nebija nekas jauns. Taču

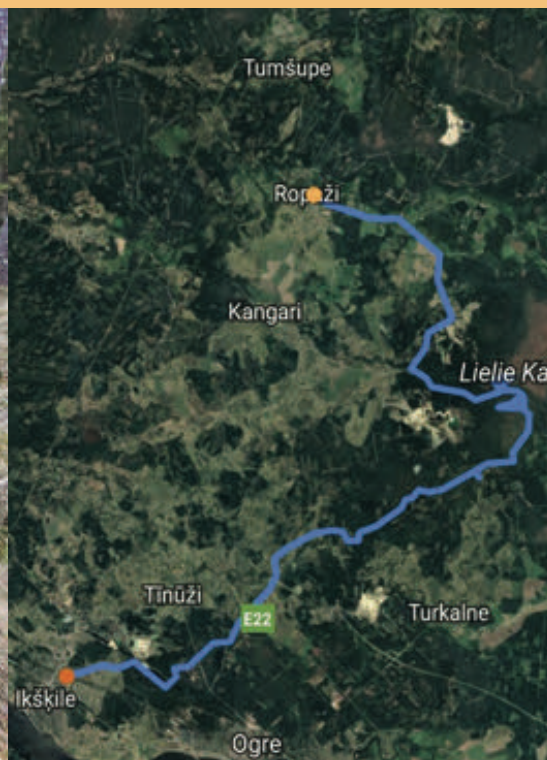
nekādi šķēršļi ceļā likti netika. Pēc pirmā pārgājiena bija ļoti labas atsauksmes, un jau otrajā pārgājienā, kurš notika 19. janvārī, pati draudzes padome centās tajā aktīvi iesaistīties.

Ar draudzes mācītāja Mārtiņa atļauju izveidojām Facebook sekotāju lapu **Adventistu Rīgas 1. draudzes Pārgājienu**. Sākām likt informāciju par pārgājieniem Facebook platformā un nolēmām kļūt atvērti ikvienam. Ar Mārtiņu vienojāmies, ka šie būs tikai pārgājienu un ka svētrunas šeit neorganizēsīm. Tā vietā organizēsīm kādas garīga satura, veselības vai ikdienišķu tēmu sarunas.

Draudzes locekļi gan paši ir tādi pasīvi pārgājienu gājēji. Pirmajā pārgājienā, neraugoties uz ievietoto informāciju par pārgājienu Facebook platformā, mēs bijām tikai deviņi dalībnieki, no kuriem trīs tika pieaicināti ārpus draudzes. 27 cilvēki izrādīja interesi. Patiesībā ļoti laba pārgājienu kompānija, bet tomēr mazliet par maz.

Zinu, ka darbojās lūgšanu grupa un Dievam tika adresētas arī individuālas lūgšanas par šiem pārgājieniem un cilvēkiem, kuri tos apmeklē. Notika brīnums. Šajā brīdī ar mums kopā pārgājienu sāka nākt jau arvien vairāk un vairāk tieši ārpus draudzes dalībnieku. Patiesībā ar katru nākamo reizi to skaits Facebook lapā dubultojās. Uztveram šos cilvēkus kā savus draugus. Ļoti strauji aug Facebook lapas sekotāju skaits. Šobrīd mums ir tuvu 150 sekotājiem, no tiem draudzes locekļi ir mazākumā. Par katru pārgājienu interesi izrāda līdz pat 250 cilvēkiem.

Paldies pārgājienu saimniekorganizācijai – Rīgas 1. draudzei, kura atbalsta un nodrošina visu nepieciešamo, ko lūdzam pārgājienu vajadzībām. Tieši atbalsts no draudzes dod iespēju šos pārgājienu organizēt bez dalības maksas. Īpaši patīkama ir brāļa Māra Vanaga kalpošana ar karstu zupu! Tas ir ļoti skaisti! Meža ielokā, skaistā



vietā mūs gaida karsta zupa! Ņemot vērā, ka šie pārgājieni ir samērā gari un ne visi spēj turēt vienotu tempu, ir doma par rāciju iegādi ērtākai saziņai – patiesībā ļoti vajadzīgu lietu pārgājienos. Tāpat komandā nepieciešams kāds no medicīniskā personāla, jo pārgājienos ir viegli iedzīvoties traumās, nepieciešama pirmās palīdzības profesionāla sniegšana. Turpinām par šīm visām lietām lūgt!

Man ir prieks, ka ar katru nākošo pārgājienu kļūstam profesionālāki. Ceļas pārgājienu organizatoriskā kvalitāte. Inga prot atvērt cilvēku sirdis, domas un prātus un organizē interesantas un vērtīgas sarunas. Ir nojaušams, ka šādas lietas nenotiek nekur citur pārgājienu organizācijās. Patīkami ir saņemt savilņojuma un aizkustinājuma pilnas vēstules pēc pārgājieniem. Atļaušos citēt Aiju, kādu no laimīgām pārgājiena dalībniecēm: “Sveiks, Jāni! Liels paldies par brīnišķīgo piedzīvojumu vakar! Šodien gāju uz darbu un sajutu, ka vakar ir noieti savi 30+ km. Taču bija super forši! Man ļoti patika kompānija. Lai gan nevienam citam bez savas mammas šeit nepazīnu, man radās liela pieņemšanas un draudzības sajūta no jūsu visu puses. Apbrīnojami! Un vēl konfektes, zupa meža vidū, spēles un sarunas. Super! Ja izdosies, pievienošos kādā citā pārgājienā arī!”

Tāpat cilvēki raksta mums privāti – nianses, ko vajadzētu vēl uzlabot, ko papildināt, lai pārgājieni kļūtu vēl brīnišķīgāki. Cilvēki ir ievērojuši, ka man patīk garie

pārgājieni, 20 – 40 km, ar diezgan “karstu” pārgājiena tempu. Bija gadījums, kad pārgājienu grupā jau tumsā 3,5 km pirms finiša aizmugurējie dalībnieki neizturēja tempu, nemanot atdalījās no grupas un pazuda. Laimīgi gan viss beidzās, un galā visi nonācām priecīgi, bet tas ir signāls, ka nepieciešams vēl kāds pārgājiena vadītājs, lai būtu vadošais un noslēdzošais. Tāpat ir izteikti priekšlikumi, ka cilvēki nav gatavi iet tik garus kilometrus un būtu nepieciešamība pēc īsākiem – divu stundu, 10 km pārgājieniem iesācējiem.

Lai šo visu realizētu un veidotu jaunus pārgājienu projektus, mums ir ļoti vajadzīgi palīgi. Tādēļ aicinām pieteikties fiziski izturīgus jauniešus vai citus ļaudis ar pieredzi, jebkuras adventistu draudzes locekļus un nākt mums palīgā ar kalpošanu interesantā veidā – pārgājienu vidē. Mums ļoti vajag pārgājienu vadītājus. Ja redzi sevi kā pārgājienu vadītāju, Tev ir idejas, kuras vēlies realizēt, nāc, piesaki sevi! Esam izveidojuši pārgājienu e-pasta adresi: draudzespargajieni.inbox.lv. Raksti, vaicā, darbosimies kopā!

Kā es personīgi nonācu līdz šiem pārgājieniem? Patiesībā šis ir mans sens jaunības sapnis. Deviņdesmito gadu sākumā un vidū, kad nebiju vēl sasniedzis 20 gadu vecumu, ļoti gribēju iet ar jauniešiem pārgājienos. Atceros, toreizējais Draudžu savienības jauniešu vadītājs Atis Čerņevskis savā dzīvoklī Zolitūdē, kur katru ceturtdienu

sanācām Bībeles grupiņā, rādīja bildes no pārgājieniem vai laivu izbraucieniem, kuros bija devies kopā ar domubiedriem. Šo informāciju un stāstus uztvēru ar lielu interesi. Toreiz nebija nekādu speciālo apavu, visi gāja parastajās kedās, un mugursomas visiem bija vienādas – padomju laiku standarta, neērtas, no brezenta auduma, pārsvarā zaļā vai sarkanīgi brūnā krāsā, dažkārt pat ūdens caurlaidīgas. Teltis svēra pat savus 10 kg. Tas viss bija jāstiep līdzī. Tikai deviņdesmito gadu vidū un beigās veikalos sāka parādīties Rietumu kompaktie brīnumi lauku tūrismam un atpūtai. Ļoti maz sanāca tajā visā iesaistīties. Nebija naudas un vajadzīgā aprīkojuma.

Pie šīs idejas atgriezies pirms dažiem gadiem. Sāku aktīvi pa vakariem skriet distancēs no 3 līdz 20 km. Šādas aktivitātes veikt spieda mans profesionālais darbs trolejbusa vadītāja amatā. No garajām sēdošā darba stundām sāka sāpēt mugura. Facebook kāds cilvēks no mana draugu loka dalījās ar ziņu par pārgājienu Kolka–Dubulti – 136 km 55 stundās. Šī ziņa man bija kā signāls, ka jāsāk atkal trenēties pārgājieniem garajās distancēs, tas ir domāts tieši man! Atradu pārgājienu organizāciju “Soli pa solim”, sāku izmantot viņu sagatavoto treniņprogrammu pārgājienu Kolka–Dubulti, iepazīnos ar cilvēkiem, ar baudu skatījos, kā viņi organizē un vada pārgājienu, mācījos, piedalījos. Kādā no iepriekšējā gada rudens pārgājieniem “Soli pa solim” vadītāja Ļuba Tihomirova izteica man piedāvājumu



nākt palīgā vadīt pārgājienus, jo viņi tobrīd komandā bija palikuši tikai divi. Drīz pēc tam viņi izsludināja konkursu, bet es atradu vietu šeit – adventistu draudzē. Esmu ļoti priecīgs par to, un Ļuba Tihomirova ir ļoti priecīga, ka šī pārgājienu iniciatīva turpinās, viņa sniedza savas laba vēlējumus un atļāva mums, adventistu draudzei, organizēt maijā pārgājienu Ložmetējkalnā, “Soli pa solim” izveidotajā pārgājienu maršrutā.

STĀSTA INGA. “Es vienmēr zināju, ka Dievs ir. Taču negribēju pie Viņa iet, jo zināju arī, ka tas būs garlaicīgi,” ir viens no pirmajiem teikumiem kāda man mīla drauga atgriešanās stāstā. “Jānos braucu pa upi kopā ar kristiešiem, un tas bija tik jautri!” Atceros, kā visu mājupeļu mans toreiz jaunais draugs savīļņots ar visiem runājās un, skaidri redzams, bija gatavs uzsākt jaunu dzīves kursu – viņa stereotips bija salauzts, braucot pa upi kristīgā kompānijā bez nevienas Bībeles stundas (tās, protams, sekoja **pēc** stereotipa salaušanas).

“Labvakar! Es īsti neatradu laiku pateikties par doto iespēju braukt ar jums visiem šajā plostu braucienā. Sarunas ar daudziem cilvēkiem pat laikam ir mainījušas manus uzskatus par reliģiju, Dievu un citām ar to saistītām lietām,” rakstīts vienā no savīļņojošākajām vēstulēm, kādu jebkad esmu saņēmusi – kad iemīlēts skolēns, ar kuru tik bezgala daudz sarunu bijis stundās, starpbrīžos un pēc stundām beidzot! – pēc pasākuma kristīgā sabiedrībā – ir atvērts ticēt kam vairāk. Sarunām un filozofijai

nav gala. Piedzīvojums dabā paveic to, ko nevar nekas cits.

Plostu braucieni bija 1. draudzes jauniešu rīkots pasākums pirms gadiem desmit. Es tajos, tāpat kā pārgājienos, nometnēs, dzimšanas dienās, Jaungada svinībās, ko rīkoja draudze, aicinot arī draugus, iemācījos lielo patiesību – cik spēcīga ietekme ir pasākumiem, kuros nodrošinām visdažādākajiem cilvēkiem vienkārši iespēju būt kopā ar draudzi. Nu neticami spēcīga ietekme! Ticu šim ar tādu pašu dedzību kā Bībeles stundu kursam – tie, protams, neizslēdz viens otru; gribu pateikt, ka draudzes locekļiem būt šādā kopābūšanas pasākumā, iepazīties, runāties, smieties, klausīties, eksistēt ir tikpat nozīmīga kalpošana, kā pasniegt Bībeles stundas. Mīlestība ir tikpat nozīmīga kā patiesība. Kā reiz jokodamies ironizēja mācītājs Tālivaldis Vilnis: “Priekš kam jākalpo, ja mums ir vēsts!” Patiesība patiesībā taču nav nekas cits kā mīlestība. Daudziem tā vispirms jāierauga, lai gribētu par to dzirdēt!

Tā šī gada rudenī, daudz domājot par misiju, manā sirdī ļoti iekvēlojās ilgas, kaut būtu kāds tikai un vienīgi sadraudzības notikums, kurā jebkurš varētu aicināt līdzī savus draugus. Runāju ar dažādiem cilvēkiem, bet nekur neatradu dedzīgu atsaucību. “Dievs, vai Tu gribi, lai es sāku tos organizēt?” jautāju Priekšniekam. “Turpini lūgt par to un nomierinies,” Viņš toreiz atbildēja, un es pārsteigta nomierinājos, paliekot tikai lūgšanās. Pēc neilga laika uzzināju par Jāni un viņa aizraušanos. Tā Dievs sāka, bet vēl nav beidzis pārsteigt.

Kā man patīk šis darbadienas kopā ar brāļiem un māsām! Te nu mēs esam – savā plaši apmeklētajā draugu dievkalpojumā, mežu dievnamā, putnu dziesmu pavadībā, kur svētrunas tēma ir sirsnīga draudzība. Misijas ziņās klausāmie cilvēki stāstus, liekot lūgšanu grozā savas ilgas, lai tie pārvērstos liecībās. Šajos dievkalpojumos realizējies arī karstais sapnis par kopīgām draudzes pusdienām, pateicoties Māra kalpošanai ar karsto zupu. Šajos dievkalpojumos es redzu draudzes locekļus “apsēžamies blakus” “viesiem”, kuru netrūkst, un aktīvi iesaistāties “apcerējumā”. Šajos dievkalpojumos ziedojumos aizšķind stundas, un devēji ir priecīgi. Šajos dievkalpojumos radošus priekšnesumus sagādā Radītājs, izrādīdams Savas gleznas un diriģēdams Savu dabas orķestri – un Viņš tiešām zina, uz kurām dvēselēs stīgām jāspēlē, lai savīļņotu skatītājus.

Nedēļu pirms katra pārgājiena es veltu apmēram stundu laika, lai aizsūtītu uzaicinājumus uz to *Facebook* draugiem, kam tas varētu interesēt, kā arī personīgi uzaicinātu savus mīļos caur *Whatsapp*. Kā vienā, tā otrā veidā cilvēki atsauca un nāk. Esmu ieguvusi arī vairākus jaunus draugus, kurus ar katru reizi arvien vairāk priecājos redzēt. Ir tik īpaši pieiet pie vēl sveša dalībnieka un caur sarunām piedzīvot iepazīšanos, tuvināšanos, atraisīšanos un vakarā jau apskāvienus, un pat šķiršanās skumjas. Vienlīdz īpaši arī redzēt brāļus un māsas pilnībā iekšā savā uzdevumā – iepazīties, mīlēt, iepriecināt. Bet visīpašāk ir redzēt, kā Svētais Gars to visu svētī, liekot cilvēkiem justies mīlētākiem, nekā mēs spējam mīlēt, liekot viņiem atgriezties un ņemt līdzī draugus, liekot viņiem ieaukt mūsu ģimenē. Katrreiz, kad no pārgājiena atgriežamies ar auto, kopā ar Mārtiņu un Ediju visu ceļu cits caur citu sajūsmināti runājam par iepazītajiem cilvēkiem. Mūsu kājas sāp, bet sirdis deg. Nav daudz sajūtu dzīvē, kas līdzinātos šīm. Visiem rekomendēju (varbūt ne visiem 30km) būt draudzes sadraudzībā dabā kopā ar draugiem šajā vai visos citos veidos, kalpojot ar saviem smaidiem, jokiem, dzirdīgām ausīm un karstām zupām!





VĀRDS LASĪTĀJAM |

BRĪVI KRISTŪ

Vai kāds no mums spēj noticēt tam, ka Jēzū Kristū varam būt brīvi no grēka varas, nebūt vairs tam pakļauti? Vai mēs ticam, ka nav iespējams sekot Dievam ar dalītu sirdi? Kādēļ mēs tik daudz spriežam, diskutējam, lasām un klausāmies par Jēzus raksturu, misiju un upuri, bet nepiedzīvojam spēcīgu pārvērtību mūsu pašu dzīvē? Šos jautājumus sev uzdod tie, kuri saprot – ja viņi turpina darīt tās pašas lietas, kuras darija, pirms noslēdza derību ar Dievu caur kristību, tad mostas šaubas: kam pieder viņu sirds.

Pastāv uzskats, ka negrēkosim tikai mūžībā, bet, kamēr esam šeit uz Zemes, mēs nepārstāsim grēkot. Šādās domās ir daudzi kristieši. Taču ko par to saka Dieva Vārds? Lūk, apustulis Pāvils Vēstulē romiešiem, 6. nodaļā, sākot ar pirmo pantu, raksta šādas vārdus: “Ko lai nu sakām? Vai paliekam grēkā, lai vairojas žēlastība? Nekādā ziņā ne! Kā lai mēs, kas grēkam esam miruši, vēl dzīvojam viņā? Jeb vai jums nav zināms, ka mēs visi, kas Jēzus Kristus vārdā esam kristīti, esam iegremdēti Viņa nāvē? Jo mēs līdz ar Viņu kristībā esam aprakti nāvē, lai tāpat kā Kristus sava Tēva godības spēkā uzcelts no miroņiem, arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē.” Pāvils saista nomiršanu grēkam ar pagremdēšanos Kristus nāvē jeb kristību. Tātad, ja cilvēks ir pieņēmis Jēzu Kristu par savu personīgo Glābēju, nožēlojot grēkus un ticot, ka caur Viņu ir nodrošināta piedošana, tad šāds cilvēks vairs nav pakļauts grēka varai. Vai tas nebūtu pārāk pārdrošs apgalvojums? Jo dzīves pieredze rāda pretējo – mēs tik un tā turpinām apzināti grēkot. Apzināti tāpēc, ka daudzas savas izvēles turpinām saistīt ar veciem dzīves ieradumiem, kas mūs nostata pret Dievu un Viņa baušļiem. Viss, patiesībā, ir atkarīgs no tā, vai ticam Dieva vārdiem tādiem, kādi tie ir

rakstīti Svētajos Rakstos. Pāvils skaidri norāda, ka cilvēks nevar palikt grēkā un dzīvot atjaunotu dzīvi, viņš nevar apgalvot, ka tic Jēzum Kristum, un savās izvēlēs pakļauties grēkam. “Jo mēs saprotam, ka mūsu vecais cilvēks ticis līdz krustā sists, lai tiktu iznīcināta grēkam pakļautā miesa, un lai mēs vairs nekalpotu grēkam, jo, kas nomiris, tas ir vaļā kļuvis no grēka. Tāpat spriediet arī jūs pār sevi, ka esat miruši grēkam, bet ar Jēzu Kristu dzīvojat Dievam. Tāpēc lai grēks nevalda jūsu grēcīgajā miesā! Neklausait vairs viņas iekārēm!” Vai tas ir iespējams uzreiz pēc tam, kad vecā dzīve ir piesista krustā? Citiem vārdiem sakot, kad esam atteikušies no dzīves, kas mūs šķir no Dieva, lai ar Jēzu varētu dzīvot atjaunotu dzīvi? Apustulis Jānis mūs iedrošina, savā pirmajā vēstulē, 3. nodaļā rakstīdams: “Jūs zināt, ka Viņš ir atklājies, lai grēkus atņemtu, un grēku nav Viņā. Katrs, kas paliekt Viņā, negrēko; katrs, kas grēko, nav Viņu redzējis, nedz Viņu atzinis.” Tik ilgi, kamēr izvēlamies palikt Jēzū un savas izvēles saskaņot ar Viņa gribu, mēs izvēlamies darīt taisnību, dzīvot pēc Dieva baušļiem un parādīt pret katru cilvēku tādu mīlestību, kādu esam saņēmuši no Radītāja.

“Bet tagad, kad jūs esat atsvabināti no grēka un esat kļuvuši par Dieva kalpiem, jūsu ieguvums ir svētdzīve, un tās gals – mūžīgā dzīvība. Tātad grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīve Kristū Jēzū, mūsu Kungā.”

Vai tas ir iespējams? Jā! Jēzū ir iespējams pilnīgi viss! Katru dienu radinot savas domas, vārdus un darbus vienot ar Kristu, grēkam vienkārši nebūs vietas mūsu ikdienā. “Kas Viņa baušļus tur, tas paliek Viņā un Viņš tanī, bet no tā mēs noskārstam, ka Viņš paliek mūsos, proti, no Gara, ko Viņš mums ir devis.” (1. Jāņa 3:24). Ir divi, kas liecina, ka esam Jēzū – tie ir Viņa baušļi un Svētais Gars. Tie ir cieši saistīti savā starpā, bet Svētais Gars ir tas, kurš mums apliecina, ka Dievs ir ar mums, Viņā mēs spējam dzīvot saskaņā ar baušļiem, Viņš mums dod spēku sekot Jēzum un nepadoties, kad jūtamies vāji.

“Jo viss, kas ir dzimis no Dieva, uzvar pasauli, un šī ir tā uzvara, kas uzvarējusi pasauli – mūsu ticība. Kas ir pasaules uzvarētājs? Tikai tas, kas tic, ka Jēzus ir Dieva Dēls.” (1. Jāņa 5:4, 5) “Bet tagad, kad jūs esat atsvabināti no grēka un esat kļuvuši par Dieva kalpiem, jūsu ieguvums ir svētdzīve, un tās gals – mūžīgā dzīvība. Tātad grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīve Kristū Jēzū, mūsu Kungā.” (Rom 6:22, 23). Šodien tu vari izvēlēties nomirt savam grēkam un ticībā uz Jēzu piedzimt no jauna. Piedzīvot to katru dienu ir svētdzīve, kuras piepildījums ir mūžīgā dzīvība. Dievs vēlas, lai Viņa bērni būtu uzvarētāji un kalpotu par dzīvu liecību tiem, kuri bezspēcā ir sasiesti ar grēka varu, lai Jēzū viņi var piedzīvot patiesu brīvību un pilnīgi jaunu dzīvi. Atcerēsimies apustuļa Pāvila aicinājumu: “Lai jūs būtu nevainojami un šķīsti, nepeļami Dieva bērni sabojātas un samaitātas paaudzes vidū, un tanī mirdzētu kā spīdekļi pasaulē.” (Filipiešiem 2:15) Dievam viss ir iespējams!

*Roberts Patmalnieks,
Rīgas 7. draudze*

GLĀZERA KLADE

SABATSKOLAS ORGANIZĀCIJA



Adventistu sabatskolas darbība ir vienota visā pasaulē, un tā darbojas pēc Vispasaules kongresā apstiprinātas kārtības. Sabatskolas vadītāju draudzē ievēlē draudzes darba sanāksmē, bet skolotājus izvirza sabatskolas vadītājs un apstiprina vietējās draudzes padome.

Sabatskolas nodarbību var vadīt visai draudzei kopā vai arī grupās. Grupu nodarbība var notikt arī darba dienās, pat vairākas reizes nedēļā, aplūkojot katras dienas mācību vielu un sabatā kopīgi to pārrunājot.

Mazās draudzēs labi var darboties visi kopā, bet lielās draudzēs ir labāk darboties grupās.

Daloties grupās, ir vairāki pozitīvi momenti:

- skolotājs labāk pazīst savu grupu un labāk kontaktējas,
- katram dalībniekam ir iespējas līdzdarboties,

- līdz ar to nedēļas laikā grupas dalībnieki vairāk lasa un mācās.

Ir dažas lietas, kas traucē veidot grupas un padara to darbu neefektīvu:

- katrai grupai nevar nodrošināt savu telpu. Daudzām grupām atrodas vienā telpā, tuvu vienai pie otras, vienā grupā runāto dzird arī otrajā. Tas traucē. Ja grupas ir vienā telpā, tad starp grupām būtu jābūt zināmai distancei;

- ir jābūt spējīgiem un labi sagatavotiem skolotājiem. Grupas skolotājiem tiek uzstādītas augstākās prasības nekā draudzes skolotājam;

- daži draudzes locekļi vairs nenāk uz sabatskolu (ierodas tikai uz svētrunu). Viņiem ir grūti izteikt savas domas, grūti runāt. Viņi grib būt tikai klausītāji;

- grupu locekļu intereses, priekšzināšanas par Bībeli un personīgie raksturi ir tik atšķirīgi, ka grupā rodas iekšēja spriedze;

- ciemiņi (ienācēji) jūtas grupai nepiederoši.

Trīs pēdējos traucējumus var novērst, veidojot grupas pēc ieinteresētības principa.

Varētu būt šādas grupas:

- **Ciemiņiem – patiesības draugu grupa.** Šo grupu vada spējīgākais un pieredzējušākais skolotājs vai sludinātājs. Grupā ir daži draudzes locekļi, kuri ir ieinteresēti dvēseļu mantošanā. Viņi ir pieklājīgi un zina, ko katrā gadījumā sacīt. Ja visas grupas ir vienā telpā, tad šī grupa darbojas vistuvāk durvīm.

- **Kristībnieku vai pēckristību klase.** To parasti vada sludinātājs. Mācības tajās nenotiek pēc draudzes sabatskolas programmas, bet gan, aplūkojot tieši tos jautājumus, kas vajadzīgi, lai sagatavotos kristībām vai arī pēc kristībām nostiprinātu pamatmācību jautājumus, iepazītos ar draudzes struktūru un kristīgās dzīves standartiem.

Mazās draudzēs pēc semināriem, ja jauno locekļu skaits ir lielāks par veco, var praktizēt, ka visa draudze vienu ceturksni atkārtoti pamatmācības.

- **Grupa, kuras galvenais mērķis ir dziļas Bībeles studijas.** Šajā grupā būs gan jauni, gan vecāki draudzes locekļi, kuri jau mājās būs pētījuši doto tēmu un rakušies vēl dziļāk.

- **Grupa, kurai ir svarīgi kristīgie kontakti un sabiedrība.** Viņiem ir būtiski satikt brāļus un māsas, dalīties pagājušās nedēļas piedzīvojumos. Mazāk tiks akcentēti teoloģiskie aspekti, vairāk – kā tie izpaužas praktiskā dzīvē.

- **Sociālā jeb misijas grupa.** Tā ir grupa, kura darbosies kopā ne tikai sabatskolas klasē, bet arī pārējās dienās, organizējot dažādus misijas un palīdzības pasākumus, dzimšanas dienu atzīmēšanas un citus svētkus.

- **Konservatīvā grupa.** Te pulcējas tie, kuriem grūti pieņemt dažādus jauninājumus, kuriem patīk

ierastais mācību veids. Tie var būt cilvēki, kuri ir noslēgti sevī.

- **Draudzēs ar dažādu tautību un dažādās valodās runājošajiem klausītājiem grupas var veidot pēc valodu principa.**

Visas grupas var mācīties vienu un to pašu sabatskolas tēmu (varbūt, izņemot 2. grupu), bet katra grupa to aplūkos atšķirīgi.

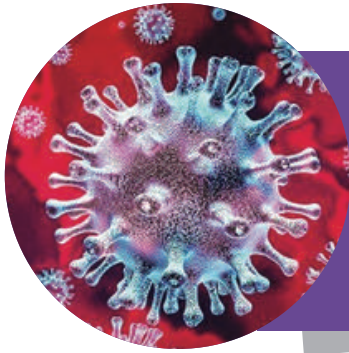
Obligāta prasība, lai skolotājs arī būtu šāda rakstura cilvēks.

Var rasties problēmas, kā cilvēkus sadalīt grupās, jo ne vienmēr katrs pats sev izvēlēties vispiemērotāko grupu. Te var palīdzēt dažādi testi. Sākumā var notikt liela staigāšana no vienas grupas uz otru, kas stipri traucēs darbu. Taču, ja var novērst visus traucējošos faktorus, ja draudze ir pietiekoši liela, lai izveidotu dažādas grupas, un ja ir sagatavoti un Svētā Gara dāvanu saņēmuši skolotāji, tad sabatskola var kļūt par vienu no draudzes spēcīgākajām nodaļām, kas pievilks daudzus.

Sekmīgi var strādāt arī tādos apstākļos, kādi katrai draudzei ir, izmantojot visas dotās iespējas, bet neķeroties pie projektiem, kurus nav iespējams realizēt. Ko nevar celt, to nevar nest. Labāk pacelt un aiznest nedaudz, nekā sabrukt zem nepanesamas nastas.

*Sagatavoja Andris Pešelis,
LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs*





VAI KORONAVĪRUS IR NĀVĒJOŠĀKS PAR GRĒKU?

Visos medijos šobrīd priekšplānā ir viena aktualitāte – jaunais vīruss. Tas aizēno visu pārējo. Īpaši biedējoši skan statistika par nāves gadījumiem no šīs saslimšanas, taču mirst arī no vietējiem vīrusiem, onkoloģijas, sirds saslimšanām, nelaimes gadījumos, avārijās un tamlīdzīgi. Koronavīruss nav lielākā nelaime, kāda varētu notikt. Mirt iespējams ne tikai no koronavīrusa vien. Šī epidēmija reiz beigsies, un vietā nāks citas problēmas. Viss mums ir jāuztic Dievam.

Lai nu kā – vai iznākums būtu dzīvība vai nāve –, visos gadījumos visvarīgākā vērtība ir pats Kristus. Kā rakstīja apustulis: “Jo dzīvot man ir – Kristus un mirt – ieguvums” (Fil. 1:21). Taču šos vārdus saprot tikai kristieši. Pasaules cilvēkiem ziņas par šo slimību izraisa paniskas bailes, bet bailes rada aizspriedumus, un aizspriedumi rosina uz nežēlību.

Ar šo mūsdienu saslimšanu var saistīt kādu citu jautājumu: kurš ir nāvīgāks – koronavīruss vai grēks? No koronavīrusa daži mirst, bet: vai kāds mirst no grēka? Protams, ja rodas komplikācijas – grēcīgas rīcības dēļ notiek negadījumi, traumas vai pat nāves gadījumi. Grēcīga rīcība izraisa noziegumus, karus un avārijas. Tās visas ir grēcīgas rīcības sekas.

Grēks ir visnāvējošākā lieta pasaulē, kas nonāvē ikvienu cilvēku.

Kopš Ēdenes laika cilvēce ir “inficēta” ar grēku, kā rezultātā ikviens cilvēks “mirdams mirst.” Tas notiek lēnām, pakāpeniski, taču soli pa solim ikviens no dzīvojošajiem tuvojas kapa bedrei. Tātad parasts grēks ir nāvējošāks par koronavīrusu. Ja vien to var nosaukt par “parastu

grēku”. Cik parasts tas ir? Parasts tas top no ilūzijas vai izjūtas, ka grēks nav “slimība”. To cilvēks nejūt sevī. To neizraisa vīrusi. Dažkārt grēks pat sniedz prieku, laimes sajūtu, apmierinājumu un... visi taču ir grēcinieki. Ļaudis sevi aizbildina ar vārdiem: “Grēkot ir cilvēcīgi”. Grēka dēļ neviens neceļ brēku. Medijos neziņo, ka grēks būtu cilvēces visnāvējošākā “saslimšana”.

Tomēr Jēzus Kristus nāca uz šo planētu un mira pie krusta tieši grēka dēļ, lai ikviens, kurš uz Viņu tic, tiktu brīvs no grēka un iegūtu mūžīgo dzīvību Viņā. Vērojot Jēzu pie krusta, daudzi uzdod jautājumu: vai tiešām bija vajadzīgs tā mocīties kaut kāda grēka dēļ? Šķiet, ka grēks ir nieks, sikums, bet koronavīruss – kas nopietnāks. Taču grēks ir visnāvējošākā lieta pasaulē, kas nonāvē ikvienu cilvēku. Ja Kristus nebūtu nācis uz šo pasauli, nevienam nebūtu nekādas cerības no tā atbrīvoties. Tieši grēka dēļ arī eksistē koronavīruss.

Raksta, ka uz kādiem koronavīrusa paveidiem esot patents jeb autortiesības. Kaut kur laboratorijās zinātnieki bija veltījuši laiku un pūles, lai ko tādu izaudzētu. Tagad šis “kaut kas” no laboratorijas ir pasprucis, izbēdzis un pamazām iziet tautās, tuvāk iepazīstoties ar planētas iedzīvotājiem. Taču tas neatņem autortiesības uz koronavīrusu.

Līdzīgā veidā arī grēkam ir saimnieks. Tā izraisītājam ir patents jeb autortiesības, kuras apliecina, ka grēka saimniekam pieder visa cilvēce. Grēks ir šī pasaules saimnieka vara. Lai cilvēks varētu izrauties brīvībā no grēka, ir jāmaina saimnieks jeb piederība. Ticībā ir jāatsakās no grēka un piederības grēkam, lai piederētu Jēzum Kristum. Par tiem, kuri izvēlas Viņu par savu jauno saimnieku, Kristus ir sacījis: “Es tām dodu

mūžīgo dzīvību, un viņas nemūžam neies bojā, un neviens tās neizraus no Manas rokas” (Jāņa 10:28).

Tagad, “mēra laikā”, cilvēki tiek iedrošināti rūpēties par savu imunitāti, vēdināt telpas, mazgāt rokas, lietot veselīgu pārtiku, taču ir kas vēl svarīgāks. Ikviens ir aicināts meklēt Dievu lūgšanās, lasīt Dieva Vārdu un dzīvot saskaņā ar ticību uz Jēzu. Psalmos rakstītais top it sevišķi

Tiem, kuri izvēlas Kristu,
Viņš saka: “Es tām dodu
mūžīgo dzīvību, un viņas
nemūžam neies bojā, un
neviens tās neizraus no
Manas rokas.”

aktuāls: “Viņš tevi sedz ar Saviem spārniem, zem Viņa spārniem tu esi paglābts, [...] tu nebisties [...] nedz mēra, kas tumsā lien, nedz sērgu, kas pusdienā nomaitā. Jebšu tūkstoši krīt tev blakus un desmit tūkstoši tev pa labo roku, taču tevi tas neskars.” (Ps. 91:5-7)

Ir svarīgi sakārtot savu dzīvi saskaņā ar Jēzus evaņģēliju, lai mūsu vārdi tiktu ierakstīti Debesu grāmatās, un tad – lai notiktu, kas notikdams – varam būt drošībā. “Savas domas vērsiet uz augšu, ne uz zemes lietām. Jo jūs esat miruši, un jūsu dzīve līdz ar Kristu apslēpta Dievā. Kad nu atspīdēs Kristus, jūsu dzīvība, tad arī jūs atspīdēsiet līdz ar Viņu.” (Kol. 3:2-4)

Andris Pešelis –
Talsu un Tukuma draudzes mācītājs,
LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs

VIDE II



Vides uztverei un izziņai Radītājs mums dāvājis maņas – redzi, dzirdi, ožu, tausti un garšu.

REDZE

Mūsu acis katru dienu uzņem lielu daudzumu informācijas. Savukārt uzņemtā informācija var gan palīdzēt uzlabot veselību, stiprināt mūs un veicināt labklājību, gan arī kaitēt.

“No visām dāvanām, ko Dievs devis cilvēka redzei, vissvētākā, dievišķākā un svinīgākā ir krāsa.” (Džons Raskins)

Ir zinātniski pierādījumi tam, ka dabā visbiežāk sastopamās krāsas – augu zaļā un debess zilā – ir ne tikai atslābinošas un mierinošas, bet arī saistītas ar zemāku trauksmes līmeni. Un kur vēl to daudzveidīgās nokrāsas un toņi! Zilā krāsa ir saistīta ar drošību un komfortu, maigumu un mierinājumu, prieku un zemu uzbudinājumu, tā palēnina pulsu un samazina ķermeņa temperatūru. Savukārt, zaļā krāsa rada mieru, pazemina asinsspiedienu, nomierina nervu sistēmu, nomierina un stimulē prātu, veicina radošumu, nomāc apetīti un uzlabo redzi.

Apzināties mēs to, vai nē, bet mediji atstāj uz mums spēcīgu ietekmi. Televizors mūsu mājās bieži ir ieslēgts vairākas stundas dienā, nemaz nerunājot par sociālajiem tīkliem, kuros pavadām lielu daudzumu laika, to pat neapzinoties. Tehnoloģijas un to radītās iespējas ir laba lieta, taču, ja izvērtējam tur redzēto, ar kādu informāciju tās baro mūsu smadzenes? Vai tur iegūtais ir pozitīvs un uzlabo mūsu veselību? Saskaņā ar pētījumiem tikai pēc dažu minūšu ziņu raidījuma skatīšanās pētījuma dalībnieki apgalvojuši, ka jūtas satraukti un bēdīgi, ka uzzinātais viņus satraucis, radot bailes un bažas. Ilgstoša TV skatīšanās mūs var padarīt neatsaucīgākus un neaktīvus, kā arī radīt liekā svara problēmas. Kā ar grāmatām, žurnāliem un citiem informācijas avotiem? Vai tajos redzam attēlotus

cilvēkus, kuriem vēlamies līdzināties, kādi vēlamies kļūt paši? Sens teiciens vēstī: “Mēs tiekam pārvērsti uzlūkojot”. Ja apdomājam, kādu iespaidu masu informācijas līdzekļi atstāj uz mūsu attiecībām ar mīļajiem un draugiem, kāda kļūst mūsu attiecību vide?

DZIRDE

Kāds nezināms autors ir teicis: “Mūzika pauž to, ko nav iespējams izteikt ar vārdiem, tā nomierina prātu, sniedzot tam atpūtu, tā dziedina un piepilda sirdi, tā plūst no Debesīm uz dvēseli.”

Dabā pavadīta diena ir pilna dažādām skaņām. Tur dzirdam jautru čaboņu, vējam dejojot kokos, putnu balsis, vareno jūras ritmu, sienāžu čirkstēšanu vasaras vakarā, ūdens čalas strautā, nomierinošo lietus pakšķēšanu. Vai esi iegājis meža un paklausījies, kā sarunājas koki? Nākamreiz pamēģini! Sākumā varbūt neko nedzirdēsi, bet tad manīsi, ka mežs atdzīvojas un, kā uzticēdamies, sāk tev stāstīt brīnumainus stāstus. Daba ir īsta skaņu simfonija, un Dievs ir tās diriģents.

Mūs ietekmē tas, ko dzirdam. Mīļi un laipni vārdi veicina veselību, ļauni un naidpilni vārdi tai kaitē. Pētījumi liecina, ka troksnis palielina psihofizioloģisko stresu (asinsspiedienu miera stāvoklī), samazina dzīves kvalitātes pašvērtējumu, rada ilglaicīgās atmiņas deficītu, runas uztveres traucējumus un kavē lasītprasmes attīstību. Pat zemi trokšņa līmeņi var samazināt produktivitāti, savukārt skaļu skaņu negatīvās sekas ir dzirdes zudums (neilgs un pastāvīgs), palielināts asinsspiediens, samazinātas koncentrēšanās spējas, sirds un asinsvadu slimības, pasliktināts garastāvoklis.

OŽA

Izbaudi Dieva dāvāto spēju sajūst smaržas un izmanto tās, lai uzlabotu savas dzīves kvalitāti! Tāpat

kā jebkura maņa, arī oža, ja cilvēks to kāda iemesla dēļ islaicīgi vai neatgriezeniski zaudē, liek par sevi manīt. Šādos brīžos tās svarīgumu ļoti izjūtam un novērtējam. Noteikti esam jutuši, kā mūs ietekmē svaigs gaiss dabā pēc ilgstošākas uzturēšanās pilsētvidē, kā iepriecina puķu smaržas, kā kārdina patīkama ēdiena un garšvielu smarža. Smaržas samazina stresu un spriedzi, dāvā pozitīvas emocijas. Turpretī sliktas smakas padara cilvēkus agresīvākus. Ožai ir spēcīga ietekme uz garastāvokli un domāšanu, tā ietekmē atmiņu, uzlabo mūsu labklājības sajūtu.

TAUSTE

Kaut kur dziļi cilvēka sirdī Dievs ir ielicis vēlmi mīlēt un būt mīlētam, pieskarties un saņemt pieskārienus. Dievs radīja ādu kā lielāko maņu orgānu mūsu ķermenī. Uz katru mīlošu pieskārienu āda reaģē pozitīvi. Neskaitāmi pētījumi apliecina, ka mums vajadzīgi pieskārieni, lai attīstītos un augtu. Pētījumi arī rāda, ka vīriem un sievietēm, kuri dzīvo siltās, harmoniskās attiecībās, ir augstāks oksitocīna līmenis (saistību un piederības hormons) un samazināts asinsspiediens. Šiem pāriem ir arī zemāks stresa hormona, kortizola, līmenis. Bērniem pieskārieni ir vēl būtiskāki. Zīdaiņiem, kuriem trūkst regulāra kontakta ar mātes ķermeni, var rasties depresija, apetītes trūkums un tik smaga novārgšana, kas var izsaukt nāvi. Nepārvērtējami svarīgi pieskārieni ir arī cilvēkiem jau pavisam sirmā vecumā. Pazīstamā ģimenes terapeite Virdžīnija Satira raksta, lūk, ko: “Mums vajag četrus apskāvienus, lai izdzīvotu, astoņus, lai uzturētu sevi, un divpadsmit, lai pieaugtu.” Viens no labākajiem veidiem, kā varam viens otram palīdzēt, ir pieskāriens.

GARŠA

Radītājs mums ir dāvājis dažādības pārpilnību. Mēs varam pagatavot ēdianu tik daudzos veidos! Ēšana ir viena no četrām dzīves baudām, un mēs to varam izbaudīt katru dienu! Ēdiens ir jābauda nesteidzīgi, vienalga, vai tas būtu pikants vai salds, ass, silts, auksts, karsts, svaigs un neapstrādāts, vārīts, cepts, raupjš vai gluds. Ēdiens ir mūsu degviela, un tas ir domāts, lai

stimulētu mūsu enerģiju un veselību.

Par ēdienu pēdējā laikā tiek rakstīts ļoti daudz, tādēļ šeit atgādināšu tikai vēl 5 lietas, kas būtiski var uzlabot veselību:

1) nepārēdieties, 2) neēdiet starp ēdienreizēm, 3) sāls ieteicamā deva pieaugušam cilvēkam ir 5g dienā (ieskaitot gan ēdiena gatavošanas laikā pievienoto sāli, gan sāli gatavajos pārtikas produktos), 4) dienas laikā uzņemtajam cukura daudzumam pieaugušajiem nevajadzētu pārsniegt 50g jeb 10 tējkarotes (sāls un cukura lietošanas ieteikumi ņemti no Latvijas Veselības ministrijas un Slimību profilakses un kontroles centra materiāliem), 5) pusei pārtikas uz šķīvja katrā ēdienreizē vajadzētu būt svaigi sagatavotiem salātiem, pēc iespējas priekšroka jādod vietējiem, pašaudzētiem, bioloģiski drošiem un dabai draudzīgiem produktiem.

Runājot par ēdienu, nevar nepieminēt ūdeni. Ūdens ir katras mūsu ķermeņa šūnas iekšienē, tur tas generē elektrisko un magnētisko enerģiju un dod spēku dzīvot, tas nodrošina enerģiju visām smadzeņu funkcijām, visupirms domāšanai, tas nepieciešams visu hormonu ražošanai smadzenēs, ieskaitot melatonīnu. Ūdens ir katras šūnas struktūras saistošais elements, tas aizsargā mūsu DNS no bojājumiem un paaugstina atjaunojošā mehānisma efektivitāti, samazinot anomāliju skaitu DNS. Ūdens paaugstina organisma spēju uzsūkt dzīvībai svarīgās vielas no ēdiena, nodrošina visu vielu transportēšanu organisma robežās, pastiprina eritrocītu spēju uzkrāt skābekli plaušās, palīdz samazināt sirdslēkmju un insultu risku, ir galvenais smērvielas līdzeklis locītavās. Un tas ir tikai neliels labo lietu uzskaitījums, ko varam teikt par ūdeni. Tādēļ ļoti būtiski ir dzert ūdeni katru dienu katram individuāli ieteicamajā daudzumā. Svarīga ir arī dzeramā ūdens kvalitāte.

SVAIGS GAISS

Svaigs gaiss ir elektrizēts. Tas labā ziņā ir “negatīvi jonizēts”, pateicoties dzīvību dodošajām skābekļa molekulām. Šis negatīvi uzlādētais skābeklis sniedz daudz laba: lielāku labsajūtu; palielinātu augu un dzīvnieku augšanas ātrumu;

uzlabotu plaušu aizsargājošo skropstiņu darbību; samazinātu trauksmi, pateicoties nomierinošai un relaksējošai ietekmei; zemāku ķermeņa temperatūru; uzlabotu mācīšanos zīdītājiem; zemāku pulsu miera stāvoklī; samazinātu kuņģa čūlu izpausmju smagumu un samazinātu dzīvotspēju baktērijām un vīrusiem gaisā. Pēdējais iemesls ir pamatojums tam, kāpēc logu atvēršana naktī, lai ielaistu svaigu gaisu istabā, ir brīnišķīgs, veselību veicinošs ieradums. Svaiga gaisa ielaišana no plaušām iztīra novecojušo gaisu, kas citādi veicinātu saslimšanu; svaigs gaiss uzlabo smadzeņu darbību.

Negatīvi lādētu gaisu iznīcina: gaisa cirkulācija ēkās, smēķēšana, pilsētas smogs un citi piesārņojumi. Zinātnieki ir pētījuši kaitīgo piesārņota gaisa ietekmi, kas iznīcina negatīvos jonus. Viņi ir pierādījuši, ka bieži sastopamais piesārņotājs – ozons izraisa acu kairinājumu, elpas trūkumu, klepošanu, samazinātu plaušu darbību un sliktāku fizisko sniegumu. Ir svarīgi elpot tīru, svaigu gaisu. Vislabākā ziņa: aizsargājošais, svaigais, negatīvi jonizētais gaiss ir atrodams dabiskās āra vidēs, it īpaši tādās vietās kā mežā, kalnos, pie jūras un ūdenskritumiem. Tāpēc dosimies ārā, pie dabas!

“Mežs ir mūsu zemes plaušas, kas attīra gaisu un dod cilvēkiem jaunu spēku. Patiešām, tas padara zemi apdzīvojamāku.” (Franklins Rūzvelts)

SAULES GAISS

Saules gaisma ir spēcīgs veselības un labklājības veicinātājs. Tā ir enerģijas avots zemei. Saules gaisma veicina pozitīvu domāšanu, palielina svarīga laimes hormona – serotonīna daudzumu smadzenēs. Samazināts serotonīna līmenis ir saistīts ar uzmanības deficīta hiperaktivitātes traucējumiem, uzbudināmību, depresiju, agresiju, trauksmi, koncentrēšanās spēju trūkumu, hroniskām sāpēm, nogurumu, sliktu dūšu, psihiskiem traucējumiem, fibromialģiju, artrītu, hroniska noguruma sindromu un karstuma nepanesību. Serotonīns ir saistīts ar ēšanas paradumiem un ķermeņa svaru.

Vēl viena ķīmiska viela, ko nodrošina saules gaisma, ir

melatonīns. Šī smadzeņu ķīmiskā viela palīdz naktī labāk gulēt. Pietiekama saules gaisma dienā rada augstāku melatonīna līmeni smadzenēs naktī un uzlabo miegu, kā arī garastāvokli.

Saules gaisma iznīcina baktērijas, tāpēc tāda vienkārša darbība kā aizkaru atvēršana var palīdzēt veselības uzlabošanai. Ļauj savai gultai veļai “izsauloties”, lai atbrīvotos no baktērijām.

Saules gaisma ir labākais D vitamīna avots. D vitamīns ir svarīgs kaulu stiprumam. Saules gaisma efektīvi pārveido holesterīna metabolītu par D vitamīnu. Šis “saules gaismas vitamīns” ir svarīgs vairāku iemeslu dēļ, ieskaitot tā ietekmi uz imūnsistēmu. Ir pierādījumi, ka D vitamīns aizsargā no dažiem vēža veidiem. Vairāki neseni pētījumi pierāda šī vitamīna iedarbību uz multiplo sklerozi, reimatoīdo artrītu, 1. tipa cukura diabētu un citām autoimūnām slimībām. Taču saules gaisma lielās devās palielina ādas vēža risku, tāpēc vajadzētu izvairīties no saules apdeguma un ievērot ieteicamo uzturēšanās laiku saulē. Ir svarīgi saņemt pietiekami daudz saules gaismas, neiegūstot apdegumu.

Pētījumi rāda, ka saules gaisma atstāj ietekmi arī uz darbinieku labsajūtu un apmierinātību ar veicamajiem pienākumiem – jo vairāk saules gaismas iekļūst darba telpās, jo apmierinātāki un motivētāki būs darbinieki. Saules gaisma šajā gadījumā palīdz atslābināties, savukārt relaksēts emocionālais stāvoklis atvieglo koncentrēšanās spējas.

Mēs ļoti daudz laika pavadām darbā, telpās, bet cilvēka fiziskajai un mentālajai veselībai ārkārtīgi svarīga ir dienas gaisma un D vitamīns, ko gūstam no saules stariem. Tāpēc pavadīsim ārā tik daudz laika, cik vien tas iespējams!

*Rakstu sagatavoja Rudīte Truce,
pārsvārā balstoties uz
Floridas hospitālī, ASV
izstrādātās veselības sistēmas
“Creation Health” materiāliem*

TRĪS EŅĢEĻU VĒSTIS

4. DAĻA, OTRĀ EŅĢEĻA VĒSTS

Atklāsmes 14:8 “Kritusi, kritusi lielā Bābele, kas apdzirdījusi visas tautas ar savas netiklības dusmu vīnu.” Vārds “Bābele”, tātad, nozīmē ‘sajukums’, un tas Bībelē apzīmē visas maldu mācības un no patiesības atkāpušās reliģijas. Noskaidrojām, ka minētā sieviete – netiklības nav tikai atkritusi baznīca vien, bet vesela sistēma – politiska, reliģiska savienība, ko koriģē pūķis. Viltus trīsvienība, koalīcija, kas darbosies pašā gala laikā, ir: pūķis – zvērs – viltus pravietis. Atkl. 16:13 “Un es redzēju no pūķa mutes un no zvēra mutes, un no viltus pravieša mutes iznākam trīs nešķīstus garus kā vārdes.” Pūķis ir sātans (Atkl.12:9), zvērs no jūras (Atkl.13:1) ir Romas pāvestība, patiesā Bābeles institūcija. Bet kas ir viltus pravietis, ko nozīmē šis simbols? Atkl. 13. nod. no 11. panta ir parādīts vēl kāds zvērs, kas iznācis no „zemes”. Viņa darbības apraksts un izpausme – kā viņš radies, kā darbojas šodien un kā izpaudīsies turpmāk – nepārprotami norāda uz Amerikas Savienotajām Valstīm. Tas cels „tēlu” šim pirmajam zvēram – 14. p.: “.. tas aicina zemes iedzīvotājus celt tēlu zvēram, kam ir zobena brūce un kas tomēr palicis dzīvs.” Kas notiks ar tiem, kas nepaklausīs? 15. p.: “.. visi, kas nepielūgtu zvēra tēlu, tiktu nokauti.” Trešā eņģeļa vēsts atklāj, ka tas notiks, tāpēc vispirms ir svarīgi aptvert otrā eņģeļa vēsti.

Atkl. 14:8 turpina: “.. kas apdzirdījusi visas tautas ar savas netiklības dusmu vīnu.” Kas ir šis Bābeles vīns? Atkl. 17. nod. 3. un 4. pantā ievērojam vēl kādu simbolu:

“Tur es redzēju sievu sēžam uz sarkana zvēra, kas bija pilns zaimu vārdu [...]. Sieva bija tērpta purpurā un sarkanā audumā, greznojusies ar zeltu, dārgiem akmeņiem un pērlēm; tai rokā bija zelta kauss, pilns ar bezdievības negantībām un viņas netiklības netīrumiem.” Sieviete, kas tērpta purpurā un sarkanā audumā, ar zelta kausu rokā, ir visizplatītākais simbols Romas katoļu skulptūrās un gleznās. Neviena cita konfesija šādi sevi nav attēlojusi. Pat uz dažām monētām attēlota sieviete, kurai rokā kauss. Ar ko tas piepildīts? Kā lasījām: “.. pilns ar bezdievības negantībām un viņas netiklības netīrumiem.” Kāpēc šis vīns tā nosaukts, kāpēc tam tik nelāgs apzīmējums? Vīna lietotājiem var rasties jautājums – kāpēc tāds salīdzinājums? Mēs zinām, ka Bībelē vīns apzīmē divējādi: ierūgušais, sabojātais vīns, kas simbolizē maldu mācības, un neraudzētais vīns, svaiga vīnogu sula – tīrais, šķīstais, patiesais, skaidrais Dieva Vārds. Pasaules cilvēkiem ir tikai viens, ko viņi uzskata par vīnu – tas, kuram ir zināms procents grādu. Protams, arī kristiešu vidē ir dažādi skatījumi. Piemēram, ka Kristus savā pirmajā brīnumdarbā kāzās ūdeni esot pārvērtis par vīnu, kas bijis grādīgs. To mēģina pamatot ar faktu, ka kāzu viesi nevar priecāties, ja nav prieka stimulētāja. Viņi spriež – ja jau viesi bija iereibuši, kādēļ lai Jēzus būtu aizliedzis turpināt priecāties? Vai nav savāda domāšana? Tā var runāt, ja neko nezina par alkohola ietekmi uz cilvēka prātu un uzvedību. Vīns ar to

īpaši izceļas. Bībelē mēs tam redzam vairākus piemērus. Varam pieņemt, ka daudzi aptumšoja savu prātu, to pa īstam neapzinoties, bet teikt, ka Jēzus sekmējis apreibināšanos kāzu svinībās, ir pilnīgi nepieņemami! Praviešu Gars grāmatā „Laikmetu ilgas” paskaidro: “Neraudzētais vīns, ko Viņš sagādāja kāzu viesiem, bija veselīgs un atspirdzinošs dzēriens. Vīns, ko Kristus sagādāja kāzu mielastam, un tas, ko Viņš deva mācekļiem kā Savas asins simbolu, bija tīra vīnogu sula. Uz to norāda pravietis Jesaja, runādams par jauno vīnu “ķekarā”, sacīdams: “Neposti to! Jo tur svētība iekšā.” Bojātam – netīram nevar vairs būt svētība iekšā. Jāsaprot, ka ļaunais iedarbojas un samaitā cilvēka prātu divējādi – kā ar grādīgajiem dzērieniem, tā ar vēl ko briesmīgāku. Bābeles piedāvātais nešķīstības vīns uz cilvēku iedarbojas ļoti viltīgi, un no tā ātri apreibst. Otrā eņģeļa vēsts ziņo, ka Bābele ar to ir apdzirdījusi visas tautas. Kaut ko līdzīgu lasām arī Jer. 25:15, 16 “Ņem no manas rokas šo dusmu vīna pilno kausu un dodi no tā dzert visām tautām [...], tām tas jādzer, ka tās strepuļo [...].”

Ko šodien redzam – kāda ir Bābele un tie, ko viņa apdzirdījusi? Apskurbušie nevar skaidri domāt un saprast skaidrās Dieva Vārda patiesības. Tas tāpēc, ka tiek piedāvātas maldu mācības – viltus evaņģēlijs. Trešā eņģeļa vēsti redzēsīm, ka, cilvēkiem kļūstot garīgi apreibušiem no šī Bābeles vīna, bābeliskā sistēma centīsies visus ievilināt pie sevis, bet tos, kas tomēr

pretosies, piespiedīs ar varu pielūgt “zvēru, viņa tēlu un pieņemt viņa zīmi uz savas pieres un rokas”.

Tagad aplūkosim, ar ko Bābele ir apdzirdījusi daudzus, turpinot to darīt joprojām. Tā visiem līdzekļiem cenšas “piedzirdīt” ļaudis ar vēsti, ka svētā diena – sabats ir pirmā nedēļas diena. Mēs zinām, ka patiesības izkroplošana iesākās tieši ar septītās dienas pārgrozišanu uz svētdienu – pirmo nedēļas dienu. Romas imperators Konstantīns, kurš šķietami pieņēma kristietību, pirmais ar dekrētu 321. gadā apstiprināja, ka svētdiena (saules diena) tagad būs kristiešu pielūgsmes diena. No tā brīža skaidrais, tīrais, neraudzētais vīns jautājumā par Kunga sabatu, šī Bībeles patiesība, tika aizstāts ar ko citu – saules pielūgsmi. Visu dažādo Bābeles maldu mācību centrā ir tieši saules pielūgsmes. Atslēga tam atrodama Eceh. 8:16 “Tad Viņš veda mani tā Kunga nama iekšējā pagalmā. Tur es redzēju – pie ieejas starp priekšnamu un altāri stāvēja kādi divdesmit pieci vīri; tie, pagriezuši muguru pret Dieva namu un vaigu pret rītiem, pielūdza sauli.” Ko atklāj šis Bībeles teksts? Senie babilonieši neticēja, ka viņus radījis Dievs, bet uzskatīja, ka dzīvības radītāja ir saule, tāpēc viņi pagodināja sauli nedēļas pirmajā dienā. Kā ar israēliešiem? Vai arī viņi pielūdza sauli? Ko Ecēhiēls mums vēsta? Sekojot vēstures gaitai, redzam, ka saules pielūgsmes ielauzās kristīgajā draudzē. Ar saules pielūgsmi jāsaprot daudz kas vairāk nekā tikai pulcēšanās nedēļas pirmajā dienā. Vēsturnieks Arturs Stenlijs grāmatā “Austrumu baznīcas vēsture” raksta: “Tas bija kompromiss, lai izveidotu miera un savienības līgumu starp laicīgo pasauli un kristietību.” Nemanāmi pasaule un draudze apvienojās. Tas nozīmēja, ka kristīgajā draudzē ienāca Bābeles principi saules pielūgsmei, dažādas elkdievības formas un tradīcijas.

Kādas vēl maldu mācības redzam šodien? Pirmkārt, pāvestība uzskata sevi par apustuļu pēcteci, par to, kura pārmantojusi apustuliskās tradīcijas un Jēzus mācību. Diemžēl jāsecina, ka šiem apgalvojumiem ir maz kopīga ar patiesību. To apliecina mācība par dvēseles nemirstību, mūžīgām elles mokām un aizlūgšanas par mirušajiem, drausmīgā maldu mācība par šķīstītavu, kur aizgājējs

it kā pavada ilgu laiku, pamazām kļūstot šķists, derīgs Debesu Valstībai. Jāpiemin arī Marijai piešķirtā loma, apgalvojums, ka viņa uzbraukusi Debesīs un ir kā starpniece starp cilvēkiem un Kristu. Kāds tam visam pamatojums? Bībelē neko tamlīdzīgu neatrodam. Katoļu baznīcas katehismā 829. p. rakstīts: “Bet, kamēr Baznīca Vissvētākajā Jaunavā jau sasniegusi to pilnību, caur ko tā pastāv bez traipa un bez grumbas, ticīgie arvien vēl cīnās, lai uzvarētu grēku un pieaugtu svētumā, un tādēļ tie pievērš savus skatus Marijai – jo viņā Baznīca jau ir viscaurēm svēta.” Lūk, Marijā baznīca kļūst svēta, nevis Kristū... Vai var būt kas vēl maldīgāks? Viņu arī pielūdz un, kā jau minēju, paceļ līdz starpnieces stāvoklim. “Kas nemeklē patvērumu pie Marijas, tas krīt un ir pazudis. Marija tiek dēvēta par Debesu vārtiem, jo neviens, kas nav gājis caur viņu, nenokļūs svētītajā valstībā. Ikviens cilvēka glābšana ir atkarīga no tā, cik ļoti Marija viņu mīl un pasargā.” (Deivs Harts. “Sieviete zvēra mugurā”, 438. lpp.)

Dieva Vārds 1. Tim. 2:5 saka: “Jo ir viens Dievs un viens Starpnieks starp Dievu un cilvēkiem – Cilvēks Kristus Jēzus.” Tas netiek ņemts vērā, jo pāvestība sevi uzlūko par nemaldīgu. Šo maldu teoriju par nemaldīgumu oficiāli apstiprināja 1870. gadā. Nav dzirdēts, ka kāds pret to iebilstu.

Atkl. 17:5 ir sacīts, ka šai sievietei ir meitas: “Uz viņas pieres bija rakstīts noslēpumainais vārds: Lielā Bābele, visas zemes netikļu māte.” Tātad viņai ir bērni. Viņas meitas ir protestantu baznīcas, kuras dzērušas šo maldu vīnu. Faktiski visa pasaule ir neticējusi meliem un viltum, ar ko pāvestība vērsusies pret Bībeles dārgajām patiesībām. No šī pāvestības vīna pasaule ir tā noreibusi, ka ļaudis patiesību nevēlas pat uz klausīt, kur vēl par to aizdomāties. Tāpēc Dieva Vārds 1. Pēt. 5:8 brīdina: “Esiet skaidrā prātā, esiet modrīgi! Jūsu pretinieks velns staigā apkārt, kā lauva rūkdams, un meklē, ko tas varētu aprīt.” Sātans ir pietiekami gudrs, lai pārliecinātu tos, kas nonākuši draudzēs, kurās netiek sludināta visa patiesība, ka patiesība tomēr atrodama tieši tur, kur viņi ir. Ar daždažādiem aizraujošiem garīgiem piedzīvojumiem viņš

iedvesmo šo ļaudis, kuri, paši to neapzinoties, dzer šo Bābeles vīnu.

Katoļu baznīca lepojas, ka ir citu baznīcu māte. Pie ieejas Sv. Jāņa Laterāna bazilikā Romā ir milzīgs uzraksts itāļu valodā: “Visu baznīcu māte”. 2000. gada septembrī Vatikāns nāca klajā ar oficiālu paziņojumu, kurā toreizējais kardināls Rāčingers sacīja: “Ir jābūt skaidram, ka vienīgā, svētā, katoliciskā un apustuliskā vispasaules Baznīca nav visu baznīcu māsa, bet gan māte.” (“Dominus Jesus”).

Jau pirmajos kristietības gadsimtos jūdi un patiesie kristieši norādīja uz Romu kā Bābeli. Apustulis Pēteris 1. Pēt. 5:13 Romu apzīmējis tā: “Jūs sveicina līdzī izredzētā draudze Bābelē un mans dēls Marks”. Atklāsmes grāmatā dotais apraksts nepārprotami identificē visus vēlāk Romas baznīcā lietotos atribūtus. Romas baznīcas atkrišanas dēļ vairums protestantu reformācijas laikā, un arī vēl ilgi pēc tam, saredzēja Romu kā garīgo Bābeli; tā beidzot tika atmāskota, un daudziem atvērās acis. Protestantu reformatori vienprātīgi atzina, ka pāvestības sistēma ir “grēka cilvēks”, kā par to sacījis Pāvils 2. Tes. 2:3, 4 “Lai neviens jūs nemaldina [..]: jo papriekš jānāk atkrišanai un atklāti jāparādās grēka cilvēkam, pazušanas dēlam, pretiniekam, kas saceļas pret visu, kas saucas Dievs vai svētums, un pat ieņem vietu Dieva templī, pats sevi celdams par Dievu”. Reformatori arī atzina, ka šī sistēma ir tas pats “mazais rags” no Daniēla grāmatas 7. nodaļas un ka netiklības vīns ir nebibeliskās doktrīnas – maldu mācības. Ko redzam šodien? Protestantu draudzes, tiecoties pēc kristīgas vienotības, vēlas nolikt malā savas doktrinālās atšķirības. Bet – vai vienotību var izveidot, atmetot patiesības principus? Neskatoties uz to, ka reformētās baznīcas atdalījās no Romas, Raksti norāda, ka gala laika beigās visa pasaule sekos zvēram. Roma sevi uzskata par visu baznīcu māti un pieliek visas pūles, lai atgrieztu atpakaļ savus pazudušos bērnus. Viss tiek sagatavots noslēdzošajiem notikumiem – “zvēra zīmes” pieņemšanai.

*Mācītājs emeritus
Laimonis Tomsons
(Turpinājums maija numurā)*

REDZI, ES ESMU ŠE, SŪTI MANI!

„Un es dzirdēju Tā Kunga balsi sakām:

“Ko lai Es sūtu? Kas būs mūsu vēstnesis?”

Tad es atbildēju: “Redzi, es esmu še, sūti mani!”” *Jesajas 6:8.*

Ko līdzīgu Jesajam savā dzīvē pagājušā gada pavasarī, vasaras sākumā piedzīvoja 11 jaunieši, kuri nolēma atsaukties Dieva aicinājumam un kļūt par „Sūti mani” misijas skolas studentiem. Viņu vidū bija arī **Agnese Višņevska** un **Ieva Birziņa**. Abas studentes 2019. gada septembrī pārcēlās uz savām jaunajām mājām Madonā, lai tur pavadītu turpmākos divus gadus, kalpojot vietējā draudzē un pilsētā kā pilna laika kalpotājas.

Pastāsti, kā pieņēmi lēmumu būt par SMMS studentu!

Agnese - Lēmums iestāties Misijas skolā nenāca viegli, jo pati biju saplānojusi pavisam citādu savas nākotnes ainu. 10 dienas pirms pieteikšanās beigām Dievs ļoti spēcīgi uzrunāja par Misijas skolu. Tas nebija viegli – paklausīt šādam Dieva aicinājumam, jo neuzskatīju, ka esmu derīga kaut kam tik lielam. Likās, ka tur jāiet tādiem jauniem, skaistiem, spēcīgiem, bet ne jau man. Nolēmu paklausīt sadzirdētajam Dieva aicinājumam, jo no sirds vēlos piepildīt Dieva plānu savai dzīvei. Nodomāju – ja tāds ir Dieva aicinājums, tad atsauksos, lai arī jau tad zināju, ka tas būs grūti.

Ko jūs esat ieguvušas, mācoties misijas skolā?

Ieva - Misijas skola manā dzīvē ir ienesusi atšķirīgu dzīves ritmu un paplašinājusi redzesloku par to, kas ir iespējams, ja mēs un mūsu laiks pieder Dievam. Jau pirms Misijas skolas likās, ka ikdiena ir pārpildīta ar dažādiem uzdevumiem un tikko varu paspēt visu padarīt, bet šobrīd darbu ir daudz vairāk, jo paralēli pabeidzu studijas Latvijas Universitātē. Tomēr, neskatoties uz to, dzīvoju ar daudz lielāku mieru nekā iepriekš un arī padaru krietni vairāk. Laikam jau teiciens: *jo vairāk dari, jo vairāk padari* ir paties. Jā, es patiesi nepārtraukti piedzīvoju šo Dieva apsolījumu: “*Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un Viņa*

taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” (Mat. 6:33)

Agnese - Vislielākais ieguvums ir izaugsme daudzās jomās. Ne tikai garīgajās, bet arī praktiskajās. Esmu iemācījusies dzīvot tīri no Dieva žēlastības. Tagad es piedzīvoju, kā tas ir, ka nevaru nodzīvot nevienu dienu bez Dieva. Tas ir veicinājis ļoti lielu izaugsmi garīgajā dzīvē. Esmu sapratusi, cik liela nozīme izaugsmes ceļā ir pašdisciplīnai, kas piešķir dzīvei lielu jēgu un vērtību. Ļoti daudzas mācības iegūtas, kalpojot cilvēkiem. Tā ir mācība nepaļaut garām: ieklausīties, sarast, meklēt veidus, kā palīdzēt. Ļoti patīk arī tās praktiskās lietas, ko esam darījuši un mācījušies misijas skolā gan saistībā ar veselīgu ēšanu, gan ar fiziskām nodarbībām, gan izspēlējot dažādas dzīves situācijas. Mācāmies, kā reaģēt vai kā pareizi izturēties konkrētās situācijās. Katru lietu, ko šeit apgūstam, redzu kā lielu vērtību, kas noderēs visa mūža garumā.

Pastāstiet, ko jums nozīmē būt par misionāru Madonā, kā tas izpaužas ikdienā!

Agnese - Mēs dzīvojam draudzītes sagādātā dzīvoklī, gandrīz Madonas centrā. Ikdienā veltām laiku mācībām, dažādām kalpošanām un – gatavojoties tām. Līdz šim galvenokārt veltījām laiku, apciemojot draudzes locekļus un viņu ģimenes. Katrs no apciemojumiem bija pilnīgi atšķirīgs un rosināja dažādas pārdomas par cilvēku



Piedzīvoju, kā tas ir, ka nevaru nodzīvot nevienu dienu bez Dieva. /Agnese/

aizsniegšanu un viņu dažādajiem piedzīvojumiem un pārdzīvojumiem. Nesen sākām iet no mājas uz māju. Tas ir tas, kas mani visvairāk aizrauj, jo nekad nevar zināt, ko mēs satiksīm un kas atvērs durvis, bet piedzīvojumi ir ļoti interesanti un Dieva klātbūtnes piepildīti. Esmu arī pasniegusi Bībeles stundīņas. To nav bijis ļoti daudz, bet ticu, ka Dievs vēl gatavo cilvēkus un arī mūs kā Savus kalpus šim atbildīgajam darbam.

Ieva - Galvenie draudzes ārmisijas fokusi šobrīd ir bērnu kalpošana – 1x mēnesī rīkojam kaut ko līdzīgu bērnu draudzei; otrs ir veselības kalpošana, kas izpaužas, vadot izaugsmes pēcpusdienas, kurās tiek runāts gan par fizisko, gan garīgo veselību, ejot cauri grāmatiņai “Ceļš pie Kristus”. Arvien vairāk saprotam, ka būt par misionāru nozīmē praktiski kalpot cilvēkiem viņu vajadzībās, un to ļoti varam mācīties no Madonas draudzes locekļiem. Tas izpaužas, sazvanoties ar cilvēkiem un apjautājoties, kā tiem klājas, kopā lūdzot, kopā cīnoties viņu cīņās un mēģinot kopīgi rast kādus risinājumus grūtībās. Šis darbs nenožīmē neko grandiozu vai ārēji ļoti redzamu, bet to pašu, ko darīja Kristus – kalpošanu tuvākajam.

Vai un kā praktiskā misionāra dzīve atšķiras no tās, kā jūs to bijāt iztēlojušas pirms mācībām SMMS?

Ieva - Pirms misijas skolas likās, ka ikdiena būs nepārtraukta došanās uz dažādām vietām, sarunas un diskusijas ar cilvēkiem, tomēr

realitātē vismaz pusi no laika aizņem gatavošanās un misijas skolas mācības. Gribētos skriet daudz vairāk un paveikt daudz vairāk, bet redzam, ka viss ir jādara pamatīgi, līdz ar to ir jāsapagatavojas, jālūdz un tad jādarbojas. Sekmes nav atkarīgas no stundu skaita, kas pavadīts klātienē ar cilvēkiem, bet drīzāk no stundām, kas pavadītas pie Pestītāja kājām.

Agnese - Iepriekš pat nenojautu, ko nozīmē būt pilna laika kalpotājam. Daudz par to nebiju domājusi, bet sapratu, ka tas ir darbs ar cilvēkiem, meklējot veidus, kā viņus aizsniegt ar vēsti par Jēzu. Praktiski pašai to piedzīvojot, skatījums mainās. Tas ir ļoti īpašs dzīvesveids, pilns ar izaicinājumiem, neziņu, kritieniem un atkal celšanos augšā. Nemitīga cīņa pašam ar sevi. Katru dienu no jauna jāļauj Dievam atgādināt, ka esam radīti dzīvot nevis sev, bet citiem.

Ar kādiem izaicinājumiem jūs sastopaties ikdienā?

Agnese - Man izaicinājums ir gandrīz viss. Darbs, kas jādara, man pašai liek nemītīgi šaubīties, vai esmu tas īstais instruments Dieva rokās. Mācos ignorēt šo balsi, kas tik bieži atgādina, ka neesmu vērtīgs instruments. Sastopam daudz un dažādus cilvēkus, kuriem kalpojam. Katram ir sava pieredze, savs stāsts un pie katra ir vajadzīga īpaša

gudrība no Dieva par to, ko es varu viņam iedot. Reizēm liekas, ka nevaru iedot neko. Vēlāk, dzirdot, cik vērtīga ir bijusi mūsu tikšanās šim cilvēkam, tas ļoti stiprinājis un palīdzējis turpināt strādāt tālāk.

Ieva - Mūsu Madonas draudzīte ir neliela un lielākoties sastāv no vecāka gada gājuma cilvēkiem, kas līcis man bieži domāt un shēmot, kā varētu draudzē "ievest" vēl citus cilvēkus. Atceros kādu reizi, kad gāju pa ielu un manas domas steidzīgi skrēja, meklējot labākās metodes cilvēku aizsniegšanai. Man jau bija radušies A, B un C plāni, kad Dievs ielika sirdī jautājumu: *Bet vai tu arī mīli šos cilvēkus? Kas ir tavs mērķis? Ievest cilvēkus draudzē vai atvest pie Manis?* Bija jāatzīst, ka, patiesi, tikai niecīgā koncentrācijā man ir bijis galvenais mērķis – vienkārši mīlēt katru cilvēku ar vēlmi kalpot viņa vajadzībām. Tā nu Dievs pastāvīgi māca, un labi, ka tā!

Ko jūs esat iemācījušās/sapratušas no līdzšinējās pieredzes?

Agnese - Mācos uzticēties Dievam, jo tikai Viņš zina, ko vēlas paveikt caur darbu, uz kuru Viņš aicina. Esmu sapratusi, ka Dieva darbs ir ļoti vērtīgs un nav vērtīgāka darba, ko darīt, esot šeit uz Zemes. Tas tiešām iepriecina un piešķir manai dzīvei nebijušu vērtību. Esmu par to ļoti pateicīga Dievam.

Šis darbs nav kaut kas grandiozs, bet nozīmē darīt to pašu, ko darīja Kristus – kalpot tuvākajam. /Ieva/

Ieva - Kā lielu dārgumu esmu ieguvusi neskaitāmus stāstus – no pasniedzējiem, no mācītājiem, no pārējiem studentiem, no draudzes locekļu apmeklējumiem. Tie ir atgriešanās stāsti, sāpju stāsti, padomu stāsti un pieredzes stāsti, tie ir tik unikāli un atšķirīgi, bet tomēr visi stāsta vienu un to pašu stāstu – šajā pasaulē notiek lielā cīņa par tevi un mani, bet Dievs ir nodrošinājis visu, lai tavam stāstam būtu laimīgas beigas. Tas ir arī mans novēlējums – dzīvot ar šo apziņu katru dienu un neapbēdināt Kristu brīžos, kad nesaprotam – kā un kāpēc, jo Viņš ir izdarījis visu no Savas puses; tava daļa ir uzticēties un ļaut Viņam aizvest tevi līdz galamērķim!

*Misijas skolas aktivitātēm un studentu gaitām sekot līdz iespējams mājaslapā sendme.lv;
Facebook - [Sūti mani misijas skola](#);
Instagram – [sendmelv](#).*



Dievs apsola piedot grēkus

Krā: Mammucīt, Krū jau nez cik reizes ir izvandījies manu krāsu kasti, aplauzis visus zīmuļus un nu viņš ir izkrāsojis tukšas visas manas krāsiņas! Vakar viņš no manām nošu lapām izgatavoja lidmašīnas, un šodien viņš manā dzēšgumijā ir izknābis milzīgu robu! Bet ar to vēl viss nebeidzās! Tagad manā istabā viņš mierīgi stopē iekšā ābolkūciņas, kuras es uzcepu savai draudzenei Grietiņai! To es viņam tiešām ne mūžam nepiedošu! Neparko! Nekad!

Mamma: Krū, atnāc, lūdzu, šurp. Kāpēc tu sāpini māsu? Tev taču pašam ir sava krāsu kaste ar visām vajadzīgajām lietām!

Krū: Manas krāsas, mammucīt, izbeidzās, bet mums ar Fredi steidzīgi vajadzēja pabeigt izkrāsot pasauli! Tieši pie Āfrikas kartes visi mani krāsu trauciņi jau bija tukši. Mēs taču nevarējām tā nodarīt pāri tiem afrikāniešiem, atstājot visu Āfrikas karti neizkrāsotu! Neizkrāsotā pasaulē ir tik garlaicīga dzīve! Pēc tam mēs gribējām drusciņ apceļot savu izkrāsoto pasauli, un tam bija vajadzīgas lidmašīnas. Tu taču zini, Āfrika ir tālu!

Mamma: Krū, vai tu būtu ļoti iepriecināts, ja Krā tā būtu izrikojusies ar tavām mantām?

Krū: Es nedusmotos! Esmu ļoti saprotošs. Lai viņa ņem manas mantas, cik grib! Kaut vai naktī!

Krā: Tu tikai tā saki! Kad vienu reizi paņēmu tavu bumbu un tā man netīšām pārplīsa, tu man pieķērci pilnas ausis ar savām dūsmām un nepiedošanu!

Krū: Nu, tas notika tik sen... Biju to jau aizmirsis.

Krā: Bet es neko neaizmirstu! Atceros arī, kā tu nokrāsoji manai Bārbijai matus pilnīgi zaļus! Viņa izskatījās pēc zaļām šausmām, un Kens, no darba pārnācis, ļoti nobijās no savas sievas!

Krū: Krā, nu, lūdzu, nedusmojies! Nepiemini vairs tās vecās lietas. Labāk piedod man.

Krā: Nē! Es negribu vairs neko dzirdēt par tādu brāli! Vari nemaz neskatīties uz mani tik žēlabaini – es tev to nepiedošu! Un viss! Es atceros visus tavus pāridarījumus!

Krū: Mēs ar Fredi tiešām drusciņ par daudz aizrāvāmies. Piedod, māšuk! Es sakrāšu naudu un nopirkšu tev jaunas krāsas.

Krā: Nelūdzies! Es neko negribu dzirdēt! Nepiedošu un viss!

Krū: Tu laikam esi aizmirsusi, ko tētis mums vakar Bībelītē lasīja, *lai mēs cits citu panesam un cits citam piedodam, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat kā Dievs mums piedēvis, **piedodiet arī jūs.***

Krā: Tas nemaz nav tik viegli. Ābolmaizītes arī tu ņēmi bez atļaujas! Tavu slikto darbu ir par daudz, lai tos varētu piedot.

Mamma: Krā, vai atceries pantiņu, kuru rakstīji brālim apsveikuma kartītē: *Bet esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi; **piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristū jums ir piedēvis?***

Krū: Ja atzīstamies savos grēkos, tad Dievs ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības, bet tu, maza vārnu meitenīte, nekādi nevari man piedot? Jēzus saka: *Ja tavs brālis grēko, pamāci to un, ja viņš nožēlo, piedod viņam. Un, ja viņš grēko pret tevi septiņas reizes dienā un septiņas reizes nāk pie tevis un saka: man ir žēl, piedod viņam.* Un es, tavs brālis, saku: māšuk, man patiešām žēl, ka esmu tevi apbēdinājis. Bet es varu laboties.

Krā: Tu gribi teikt, ka kaut ko tādu vispār var piedot? Tas ir tik grūti!

Mamma: Lai piedotu, vajadzīga jauna sirds. Dievs ir apsollījis: *Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu; Es izņemšu no jūsu krūtīm akmens sirdi un ielikšu jums miesas sirdi.*

Uz pasaules nav neviena, kam nebūtu vajadzīga piedošana. Katrs reiz ir rīkojies ļauni, darījis pāri, sāpinājis, bijis netaisnīgs. Nav neviena, kurš ir pilnīgs. Tāds bija vienīgi Dieva Dēls Jēzus Kristus. Viņš nebija darījis nevienu ļaunu darbu, bet Pats pacieta ļaunumu un netaisnību, lai uzdāvinātu cilvēkiem piedošanu.

ES piedošu viņu noziegumus un nepieminēšu vairs viņu grēku! – saka Dievs.

Krū: Redzi, Krā, nevajag pieminēt sen piedotas lietas! Dievs visus mūsu grēku darbus liek iemest jūras dziļumos. Tāpēc, Krā, nevajag tiem nirt pakaļ un vilkt tos ārā! Lai tie tur guļ piedoti. Neesi taču akvalangiste! Es vispār domāju, ka piedošana ir skaista būšana!

Mamma: Jā, un to var iemācīties no Debestēva. Pastāstīšu jums par kādu dēlu, kuram ļoti bija apnicis dzīvot un strādāt tēva mājās. Kādu dienu viņš pieprasīja no tēva naudu un, to saņemis, devās pasaulē laimi meklēt. Šis dēls kopā ar nekrietniem cilvēkiem izšķērdēja visu mantu, bezrūpīgi dzīvodams, un tad, draugu atstāts, nonāca lielā nabadzībā. Viņam nebija māju, kur dzīvot, ēdiena, ko ēst, un arī drēbes bija galīgi noplīsušas.

Tad dēls pie kāda saimnieka piemētās par cūku ganu. Kādu dienu, tīrumā cūkas ganot, tam ļoti gribējās ēst. Tik ļoti, ka viņš bija gatavs ēst ēdienu no cūku siles, bet to viņam neviens nedeķa. Tad viņš atcerējās par savu tēvu. "Es celšos un iešu pie sava tēva, un sacīšu: tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi, es vairs neesmu cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu; pieņem mani par vienu no saviem kalpiem!"

Noskrandis, novārdzis un kauna pārņemts, viņš cēlās un gāja pie sava tēva, nemaz necerot uz brīnumu – ka

tēvs viņam varētu piedot. Kaut tikai tēvs viņu pieņemtu par kalpu! Bet tēvs ļoti gaidīja dēlu un ik dienas lūdza par viņu Dievu.

Beidzot kādā dienā tēvs ieraudzīja savu pazudušo dēlu nākam mājās. Dēlam vēl tālumā esot, tam kļuva viņa žēl, un viņš skrēja tam pretī, krita tam ap kaklu un to skūpstīja. Dēls sacīja: "Tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi, es neesmu vairs cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu."

Tēva prieks bija neaprakstāms. Viņš piedeva dēlam, sarīkoja dzīres un ļoti priecājās, ka dēls vesels pārnācis mājās.

Krā: Krū, tev taisnība – piedošana ir skaista!

Mamma: To spēj tikai patiesi krietna sirds.

Krū: Re, māšuk, tā Dievs piedod katram, kurš nožēlo izdarīto un lūdz piedošanu! Viņš piedod, jo mīl!

Krā: Es arī tevi, brālīt, ļoti mīlu.

Biju to drusciņ piemirsusi. Zini, piedot nemaz nav tik grūti! Šie stāstiņi, mammucīt, ir kā gaiša lampiņa tumšā sirsniņā. Tiklīdz gaisma ir klāt, tā tumsa ir prom!

Mamma: Mīļie, piedošana vienmēr iepriecina Dieva sirdi. Mēs no sirds varam teikt savam Debestēvam: *Tu esi piedošanas Dievs, žēlīgs un žēlsirdīgs, lēns dusmās un liels mīlestībā!*

Par martu konkurša balviņas saņem:

Enija, Deivids, Reiners, Kristers
un Markuss no Dobeles,

Leila, Stefans, Tilānija, Marija,
Estere, Edvards, Loreta, Eliza,
Marta un Tina no Rīgas,

Liene, Arturs, Emīls, Rainers no
Saulkrastiem, Julīna no Siguldas,

Lina un Kristaps no Madonas,
Emīlija, Teodors un Renārs no
Smiltenes,

Emīlija no Tukuma, Jolanta,
Dāvis, Matīss no Pļaviņām,

Stefans, Elija un Elīsa no
Liepājas, Amanda, Sāra, Elīna un
Raimonds no Valkas,

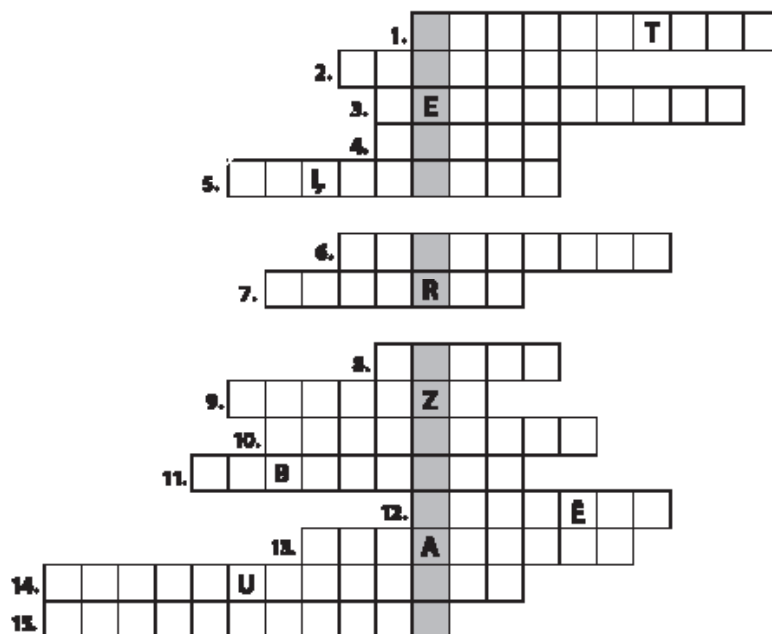
Keita, Agnese un Estere no
Mazsalcas.

Nākamo mēnešu konkursa
tēmas un iesūtīšanas
termiņus skatiet mājas lapā
www.adventisti.lv sadaļā
ZIŅOJUMI.

Gaidīsim jaunus darbiņus līdz
katra mēneša 22. datumam!

UZDEVUMS

Krustvārdu mīklā ieraksti iztrūkstošos vārdus no Dieva apsolījumiem!



1. Bet _____ papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visos šīs lietas taps piemēstas. (Mateja 6:33)
2. Un Ties Kungs, Viņš iet tev pa _____ un Viņš lūgs ar tevi, Viņš tevi neatstās, nekad tevi pametīs, neātrieks un neaizliedz. (5. Mozus 31:6)
3. Nebūsim, jo Es esmu ar tevi! _____, jo Es esmu tavas Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tev atstāšu ar Savas taisnības labo roku! (Jesajas 41:10)
4. Tava valstība ir uz mūžīgajiem laikiem, un Tava valdība patiek uz rādīt radies. Uzturamies pilas ir Ties Kungs Savas vārds un _____ visā Savā ticībā. (Psalms 145:13)
5. Kā rakstīt: redzi, Es tieku Cilvēku piedzimšanas stāstiem, kļūsti, pēc kuru jūklis; bet, kas uz Viņu _____, nepaliks kausā! (Romiešiem 9:33)
6. Bet dzimsties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa _____, tad jums visos šīs lietas taps piemēstas. (Mateja 6:33)
7. Ties Kungs ir uzticams. Viņš jūn darīs _____ un pasargās no ļauna. (Dešan. 3:5)
8. Tas _____ ir ar mani, es nebūšu nemiela. Ko cilvēki man dāvis? (Psalms 118:6)
9. Nebūsim, jo Es esmu ar tevi! Neatklāsim, jo Es esmu tavas Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī _____, Es tev atstāšu ar Savas taisnības labo roku! (Jesajas 41:10)
10. Man Dieva apsolījums katru jūn vajadzība pēc Savas godības pilnās _____ Kristū Jēzū. (Pīl. 4:19)
11. Un Ties Kungs, Viņš iet tev pa priekšu un Viņš būs ar tevi, Viņš tevi neatstās, nekad tevi pametīs, _____ un neaizliedz. (5. Mozus 31:6)
12. Bet Viņš atbildēja un sacīja: "Šīs rakstīt: _____ nešāvu no mēnes viena, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes." (Mateja 4:4)
13. Iesūt, cēsi uz Ties Kunga! Jo Ties Kunga mīl ir _____, un Viņa ziņā ir pestības bagātība. (Psalms 130:7)
14. Jūs piemeklājis vēl tikai cilvēcis pārbauģiem, Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri jūsu spējiem, bet dāvis _____ tūta gals, kas varat pamest. (1. Korintiešiem 10:13)
15. Tava valstība ir uz mūžīgajiem laikiem, un Tava valdība patiek uz rādīt radies. _____ pilas ir Ties Kungs Savas vārds un svēts visā Savā ticībā. (Psalms 145:13)

Sagatavoja: Sāra Mēzele (11), Hīras Lāsa (12) un Raimonds Stankis (9), Valka



